

1

ผ่านป่าวงกต

แม่อีสานมองดูนางสาวอย่างแข็งๆ นึกไม่ถึงว่าไอ้ตัวแสบจะพบเห็น
ความลับนี้

"หัวขำมันเกี่ยวอะไรกับเอ็ง" แม่อีสานถาม

"เกี่ยวสิ ลุงไม่รู้หรือ หัวลุงมันสะท้อนแสง ทำให้ฉันแสบตา เมื่อครู
ฉันก็เกือบยิงธนูพลาดเป้า" นางสาวตอบ

แม่อีสานหางคิ้วกระตุก กล่าวว่า "จี่เงา"

นางสาวมองแม่อีสาน กล่าวว่า "ลุงใส่วิกผมทำไมอะ หรือลุงเห็น
มันเป็นแฟชั่น"

"ไม่ใช่ไว้ยห! แต่มันจำใจ" แม่อีสานตอบ

"เหอะๆ จำใจตรงไหน ตอนเริ่มต้นเล่นเกม ถ้าลุงไม่ชอบร่างนี้ ลุง
ไปขอเปลี่ยนร่างกายก็ได้เนี่ย" นางสาวเอ่ยปากถาม

แม่อีสานถอนใจ กล่าวว่า "ข้าเป็นคนง่าย ได้ร่างไหนก็คิดจะใช้
ร่างนั้น แต่ข้านี้ไม่ถึงว่าศัตรูจะเอาหัวล้านของข้าไปล้อเลียนเล่น ข้าเลย
หาวิกในเกมมาใช้ซะ"

นางสาวพองพองเหตุผลของแม่อีสาน ก็อดยิ้มขำไม่ได้

"โอเค ฉันพอเข้าใจแล้ว แต่ฉันขอบอกคุณนะ ฉันไม่รู้ว่าคุณสัคร์อสูรตัวนั้นมันไปไหนจริงๆ" นางซากล่าว

เผ่าอีสานขึ้นวีใส่หน้าตัวเอง กล่าวว่า "เอ็งคิดว่าข้าบ้าหรือ ถึงจะเชื่อเอ็ง"

"เฮ้อ...ฉันลุงก็เข้าใจว่า มันหนีไปเหมือนสัคร์อสูรราชาหมาป่าเลือกตัวแรกก็ได้" นางซากล่าวตัดบท เพราะเขามั่นใจว่ามันตายแน่ๆ เพียงแต่เขาไม่รู้ว่ามันหายไปไหน แถมยังเป็นปริศนาอีกต่างหาก

'หรือว่า...มันเป็นร่างแยกของสัคร์อสูรราชาหมาป่าเลือกตัวแรกหว่า' นางซาคิดในใจ

'เฮ้อ...หมาป่าเขียนยันต์เป็นที่ไหน' ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาคึดค้านระหว่างที่นางซายืนครุ่นคิด เผ่าอีสานค่อยๆ ลุกขึ้นยืน และมองไปยังทิศทางที่เทพยันต์ไร้พ่ายนอนจมกองเลือดอยู่ เผ่าอีสานพ่นลมหายใจกล่าวว่า "เทพยันต์ไร้พ่าย มันคงเสียชีวิตจริงๆ"

นางซาหยุดครุ่นคิด เขายิ้ม กล่าวว่า "คงดีที่ไหน เคี้ยวเขาก็ต้องตายอยู่ดี"

นางซาไม่พูดเปล่าๆ เขาทำมือเชือกคอคตัวเองด้วย

เผ่าอีสานเบิกตาโต กล่าวว่า "เอ็งจะฆ่ามัน"

"ใช่ มันเป็นศัตรูของลุงไม่ใช่หรือ ถือโอกาสทองนี้เชือกมันทิ้ง ทำให้ระดับมันลด ต่อไปมันก็ไม่ใช้คู่มือของลุงอีกแล้ว" นางซากล่าวขึ้น

"เอ็งนี่มันเลวจริงๆ ฆ่าคนที่ไม่มีทางสู้" เผ่าอีสานกล่าว

"อ้าว! คำฉันซะงั้น แต่ฉันไม่สนใจคำคำหอรอก เกมคือเกม ฆ่ากันแต่ไม่ตายจริงเสียหน่อย จะไปคิดอะไรมากมาย กิลด์สามราชาชั้นสวรรค์ฉันไม่ชอบพวกมัน ถ้ามีโอกาส ฉันก็จะต้องจัดการคนของพวกมันทุกคนฮ่าๆ" นางซาหัวเราะอย่างขำขำ

"เอ็งนี่โรคจิตวะ" เผ่าอีสานกล่าวขึ้น

"โรคจิต! ฮ่าๆ ถ้าฉันโรคจิต ลุงก็โรคจิตเหมือนกัน เกมแนวท่องยุทธภพแบบนี้ ก่อนเล่นก็รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นเกมฆ่ากัน เป็นเกมนักเลงท่องเที่ยวตีบคนไปเรื่อยๆ พวกเราความสงบ ไปนั่งเล่นเกมไฟโน่น ส่วนพวกใครอยากได้สาระกับเกมแนวนี้ ก็ไปอ่านหนังสือเรียนหรือไม่มีหนังสือธรรมะ" นางซาตอบ

เผ่าอีसानโบกมือ กล่าวว่า "ข้าไม่เตียงกับเอ็งแล้ว ไปคูเทพยันค์ ไร้พ่ายกันก่อน"

นางซามอฮิมแล้วชักไหล่เล็กน้อย ก่อนจะเดินตามหลังเผ่าอีसानไป เมื่อเดินมาถึงตำแหน่งที่เทพยันค์ไร้พ่ายนอนสลบอยู่ เผ่าอีसानก็นั่งลงใกล้ๆ และหันมามองนางซา

"มันสลบ" เผ่าอีसानกล่าวขึ้น

"ดีแล้วนี่ เป็นโอกาสเหมาะที่จะเชือดมันทิ้ง" นางซากล่าวขึ้น

เผ่าอีसानแบ่ปาก กล่าวว่า "ข้าต้องการให้เอ็งปล่อยมันไป"

นางซาเห็นสีหน้าเผ่าอีसानจริงจังมาก เขาจึงถอนใจ กล่าวว่า "ตามใจลุงก็แล้วกัน เพราะตอนนี้ หมอนี้ก็ยังไม่ได้เป็นศัตรูของฉันเต็มตัว แต่ลุงระวังตัวเองให้ดีเถอะ เพราะอีกไม่นาน มันอาจจะกลับมาสนองคุณกิลด์ของลุง"

เผ่าอีसानไม่สนที่นางซาพูด หลังจากหยิบน้ำยาเพิ่มพลังออกมา ก็กรอกเข้าไปในปากของเทพยันค์ไร้พ่าย

นางซาหยิบไม้เบสบอลเหล็กคำออกมา กล่าวว่า "ลุงอยู่แถวนี้แหละ ส่วนฉันจะไปเคลียร์สถานที่ ฮ่าๆ กำไรละ ฮ่าๆ"

นางซากล่าวจบก็เดินฮัมเพลงไปหาสัตว์อสูรตัวแรกที่ใกล้จะตาย แล้วนางซาก็หวักไม้เบสบอลเหล็กคำใส่หัวของมันทันที โพละ! ด้วยน้ำหนักของไม้เบสบอลเหล็กคำ บวกกับอาการบาดเจ็บปางตายที่มันได้รับ นางซาแค่หวักครั้งเดียว สัตว์อสูรก็ลาโลก พร้อมกับเสียงรายงานในหัวว่า

'ผู้เล่นนางซาสังหารสัตว์อสูรหมาป่าเลือกระดับ 54 ได้รับเงิน 170,000 เหรียญเงินยูหยวน ได้รับคาบระดับ 6 จำนวน 1 เล่ม ได้รับกระบี่ระดับ 6 จำนวน 1 เล่ม ได้รับธนูระดับ 6 จำนวน 1 คัน'

"เยี่ยม ฮ่าๆ ได้ทั้งระดับพื้นฐาน ได้ทั้งเงิน ได้ทั้งอาวุธ ฮ่าๆ"

นางซากระโดดเสียงหัวเราะเสรีจ เขาก็รีบเก็บของที่ตีได้ แล้ววิ่งไปหาสัตว์อสูรหมาป่าเลือกตัวอื่นที่บาดเจ็บสาหัส

เผ่าอีसानนั่งเฝ้าเทพยันค์ไร้พ่าย สลับกับมองดูนางซาวิ่งฆ่าสัตว์อสูรอย่างเมามัน สำหรับการฆ่าสัตว์อสูรระดับนี้ เผ่าอีसानไม่ได้ใส่ใจนัก เพราะถ้าต้องการเลื่อนระดับจากการฆ่าสัตว์อสูรกลุ่มนี้ เผ่าอีसानคงต้องเหนื่อยฆ่าพวกมันเป็นพันๆ ตัว ระดับจึงจะเลื่อนได้สักระดับ

ในเกม ผู้เล่นยิ่งระดับพื้นฐานสูงเท่าไร การเลื่อนระดับก็ยิ่งยากขึ้น เป็นเงาตามตัว ถ้าเผื่ออีสานคิดจะเลื่อนระดับจริงๆ จะต้องหาศัตรูอสูรที่ระดับใกล้เคียงกับตัวเองหรือมากกว่าตัวเองเพื่อฆ่า

"ฮ่าๆ ยิปปี้ ฮ่าๆ มีความสุขจริงว๊าย!" นางซาแหกปากร้อง แตะลักพัก ก็ต้องชะงัก และวิ่งกลับมาหาเผ่าอีสาน

"ลุงๆ พวกเราขกเลิกคี้กันเถอะ" นางซากล่าวขึ้น

เผ่าอีสานเลิกคี้วสูง กล่าววว่า "ทำไมเข้าต้องขกเลิกคี้ เ็งไม่เห็นหรือ ว่าเข้ายังสบายคิอยู่ ไมได้ถูกอาดรรพของเ็งแมแต่่น้อย"

"เรื่องทลลงอาดรรพ ไว้คั้งคี้กันใหม่ก็ได้ ตอนนีขกเลิกคี้กันก่อน ฉนจะเก็บระดับ" นางซาบอกจุดประสงค์ เพราะถ้ำคี้กับเผ่าอีสานแบบนี้ ฆ่าไปอีกเพียบ ระดับก็ไมขึ้น

นางซาเห็นเผ่าอีสานไมคอบ จึงกล่าวขึ้นวว่า "สำหรับหมาป่าเลือก พวกนี้ ลุงแทบไมได้รับประโยชน์จากพวกมันเลย ผิดกับฉน เพราะถ้ำฆ่า มันคนเดียว ฉนจะได้รับประโยชน์มหาศาล"

"เ็งพุดมาก็ไมถูกนะว๊าย! อย่างน้อยเข้าก็ได้สะสมแค่มระดับ แมมัน จะเพียงเล็กน้อย แต่ถ้ำสะสมไปเยอะๆ ระดับของเข้าก็เลื่อนได้เหมือนกัน ไมใช่หรือ" เผ่าอีสานแย้ง

นางซานิ่งคิดเล็กน้อยก่อนกล่าวขึ้นวว่า "ฉนมีขอเสนอ ลุงเอาอาวุธ ไปทั้งหมด เป็นอย่างไร"

เผ่าอีสานขกมือลูบคาง ลักพักก็พยักหน้าแล้วกล่าววว่า "เป็นขอเสนอ ที่ไมเลว เข้าตกลง"

พอเผ่าอีสานกคปุ้มออกจากคี้ นางซาก็คอนุมคิการออกจากคี้ของ เผ่าอีสานทันที นางซาเรียกไว้เงาออกจากแหวน เผ่าอีสานมองคูศคิ์ อสูรเลี้ยงของนางซาอย่างสงสย เพราะเคาไมออกวว่ามันเป็นคิอะไร

ไว้เงาพอออกมา มันก็ตาลุกวาว ยินสองขาแล้ววิ่งไปวิ่งมาอย่าง กระวนกระวาย นางซาหัวเราะขำทำทางของมันมาก ไว้เงาหันมองนางซา รวกับรอคำสั่งจากเจ้านาย

"ทั้งหมดเป็นของนาย ลุย!"

นางซากล่าวจบ ไว้เงาก็มุดหายลงไปในดิน เผ่าอีสานยังไมรู้ว่าไว้เงา ลักคิ์อสูรเลี้ยงของนางซามุดลงไปในดินทำไม แต่เมื่อเห็นกองอาวุธและเงิน

ทองที่อยู่ห่างถึงสิบกว่าเมตรหายไป เฒ่าอีसानก็คาโตเท่าไข่ห่าน

เฒ่าอีसानหันขวับกลับมามองฉางซา ก็พบว่าไอ้ตัวแสบตอนนี้ย้อนกลับไปไล่ทุบหัวสัตว์อสูรหมาป่าเลือดอย่างเมามันต่อเรียบร้อยแล้ว

"มีสัตว์อสูรแบบนี้ในเกมด้วยหรือวะ" เฒ่าอีसानกล่าวขึ้นลอยๆ

ฉางซาไล่ฆ่าสัตว์อสูรอยู่สิบนาทีก เทพยันต์ไร้พ่ายก็ได้สติกลับขึ้นมา เขามองดูเฒ่าอีसानที่นั่งอยู่ไม่ไกลด้วยสีหน้ามีนๆ เมื่อเรียงลำดับความคิดเสร็จ ก็รีบมองดูแขนและขาตัวเอง เทพยันต์ไร้พ่ายพบว่าแขนและขาของตัวเองกำลังงอกออกมาใหม่ซ้าๆ

"ขอแสดงความยินดี เอ็งรอดตายวะ" เฒ่าอีसानกล่าวขึ้น

"เกิดอะไรขึ้น" เทพยันต์ไร้พ่ายถาม

"ไม่รู้ ออยู่ๆ พวกมันก็หนีไป" เฒ่าอีसानคิดลึนใจโกหก เพราะถ้าบอกว่าฉางซาฆ่า แล้วซากมันอยู่ที่ไหนล่ะ เฒ่าอีसानไม่อยากมานั่งอธิบายให้ปวดหัว จึงคิดลึนใจโกหกไป

"งั้นหรือ แปลว่าฉันโชคดีมากสินะ" เทพยันต์ไร้พ่ายกล่าวขึ้น

"ใช่ ถ้าผ่านไปอีกสิบถึงสิบห้านาที เอ็งได้ไปพบ NPC ให้กำเนิดแน่ๆ" เฒ่าอีसानตอบ

เทพยันต์ไร้พ่ายรู้ว่าเฒ่าอีसानคงเป็นคนที่ยกรอกน้ำยาเพิ่มพลังให้เขา จึงกล่าวขึ้นว่า "ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือ"

"ไม่จำเป็น อย่าลืมนะ ปัจจุบันพวกเราร่วมมือกันชั่วคราว ชำรึกษาสักจะเสมอ" เฒ่าอีसानตอบ

เทพยันต์ไร้พ่ายยิ้ม ไม่ได้พูดอะไรอีก

"หัวหน้า!"

เสียงร้องเรียกของสมุนที่ออกมาส่งข่าวเส้นทาง ทำให้เทพยันต์ไร้พ่ายหันไปมอง สมุนกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์พอวิ่งมาถึงก็ถูกเขาลงข้างๆ เมื่อเห็นสภาพร่างกายของหัวหน้าตัวเองกำลังฟื้นฟูก็ถอนใจยาว

"โชคดี หัวหน้าไม่เป็นอะไร" สมุนกล่าวขึ้น น้ำเสียงยินดี

"ฉันเกือบไม่รอดเหมือนกัน โชคดีที่เฒ่าอีसानช่วยไว้" เทพยันต์ไร้พ่ายตอบ

สมุนกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์มองไปทางฉางซาที่กำลังทุบหัวสัตว์อสูรหมาป่าเลือด เฒ่าอีसानจึงกล่าวแทรกขึ้นว่า

"เพื่อไม่ให้มันหอนเรียกเพื่อนกลับมาอีก เราต้องฆ่ามันให้หมด คังนั้นปล่อยให้คนของข้าเคลียร์สนามรบ เอ็งพาเทพยงค์ไร้พ่ายกลับไปพักผ่อนใกล้ๆ ทางเข้าป่าวงกตก่อน"

สมุนกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์รีบพยักหน้ารับ แล้วพาเทพยงค์ไร้พ่ายกลับไปทันที

เผ่าอีสานหันไปมองนางซา ตอนนี้ไอ้ตัวแสบกำลังหัวเราะเหมือนคนบ้า พร้อมกับฆ่าสัตว์อสูรไปด้วย

"เฮ้อ...ไอ้เทพหนุ่ม มันสติหรือเปล่าวะเนี่ย ฆ่าสัตว์อสูรมันสนุกตรงไหน"

เผ่าอีสานกล่าวขึ้น แล้วเดินตามหลังสมุนกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์ไป

หนึ่งชั่วโมงต่อมา

นางซาฆ่าสัตว์อสูรหมาป่าเลือดไปนับร้อยตัว แต่ละตัวใกล้จะตายอยู่แล้ว นางซาจึงฆ่าพวกมันได้ง่ายมากๆ

ในที่สุดระดับพื้นฐานของนางซาก็เลื่อนขึ้นจาก 40 ไปอยู่ที่ระดับ 43 นางซาค่อนข้างแฮปปี้ ทุกสิ่งเป็นไปตามที่เขาได้คาดหมายไว้

ไร้เงาก็ทำงานได้ดี มันกวาดคสมบัติในสนามรบจนเกลี้ยง ไม่ให้เหลือแม้แต่ยูหยวนเดียว ข้อตกลงของนางซา เพียงยกเอาอาวุธให้เผ่าอีสาน ส่วนเงินยังเป็นของเขา ซึ่งวันนี้นางซาก็รวยและไปอีกหนึ่งวัน

เมื่อเก็บไร้เงาเข้าไปไว้ในแหวนแล้ว เขาก็เดินกลับไปยังต้นไม้ที่เคยปักหลักรอวาดภาพ พอไปถึงนางซาก็พบว่า ไม่นไกลจากต้นไม้ เทพยงค์ไร้พ่ายและลูกน้องอีกคนกำลังนั่งสนทนากันอยู่ ส่วนเผ่าอีสานนั่งอยู่บนต้นไม้ เห็นอัสริชของเขา แกกระโดดลงมาบนพื้น กล่าวว้า

"ระดับพื้นฐานของเอ็งเป็นไง"

"หึๆ ขึ้นมา 3 ระดับ ตอนนี้ 43 แล้ว" นางซาตอบ

"เอ็งกำไรไม่น้อยเลย ตอนนี้เอ็งไปวาดแผนที่ต่อเถอะ สมุนกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์มารอเอ็งสักพักใหญ่แล้ว" เผ่าอีสานกล่าวขึ้น

นางซาพยักหน้า แล้วเดินเข้าไปหาเทพยงค์ไร้พ่ายและสมุน

นางซาทำการขีดเขียนแผนที่จากคำบอกเล่าต่อ เทพยงค์ไร้พ่ายมองแผนที่อย่างสนใจ

เมื่อนางซาค่านวนทิศทางเสร็จ เขาก็เงยหน้าขึ้น กล่าวว่า "มีข่าวดี เรารู้เส้นทางออกจากป่าวงกตแล้ว"

"จริงหรือ!" เทพยันต์ไร้พ่ายร้องอุทาน

"ใช่ เรียกคนทั้งหมดออกมา เคี้ยวเราจะเดินทางผ่านป่าวงกตในวันนี้กันเลย" นางซากล่าวคัศบท

เทพยันต์ไร้พ่ายพยักหน้า แล้วรีบคิดต่อไปหาสมุนทุกคน

นางซาและเหล่าอีสานเดินกลับมายังใต้ต้นไม้ที่ตัวเองใช้เป็นฐานที่มั่นอีกครั้ง

"เอ็งมันใจก็เปอร์เซ็นต์ว่าจะพาทุกคนออกจากป่าวงกตได้สำเร็จ" เหล่าอีสานเอ่ยปากถาม

"ร้อยเปอร์เซ็นต์" นางซาตอบยิ้มๆ

"เอ็งยังไม่เคยเห็นพื้นที่จริงนะโว้ย! ข้าว่าเมื่อใจให้ความผิดพลาดไว้หน่อยก็คินะ" เหล่าอีสานกล่าวขึ้น เพราะตั้งแต่เล่นเกมมายังไม่เคยเห็นใครใช้วิธีเหมือนนางซาสักคน

"ฮ่าๆ ลุงไม่ต้องกังวลแทนฉันหรอก อีกไม่นานก็รู้ว่าฉันพาไปถูกทางไหม ฮ่าๆๆ" นางซาตอบ

"จริงสิ ลุงจะเข้าคั้กับฉันใหม่หรือเปล่า แต่ถ้าลุงกลัว ไม่ต้องก็ได้นะ" นางซาเปลี่ยนเรื่องถาม

แน่นอนว่านางซาคิดจะเป็นปลิงดูดค่าระดับพื้นฐานจากเหล่าอีสานอีกครั้ง

"ใครกลัวเอ็ง คั้คั้ใหม่ได้เลย" เหล่าอีสานตอบ

นางซาไม่รอช้า คั้คั้กับเหล่าอีสานอีกรอบ

"รอบนี้ ข้าจะให้เอ็งรู้ว่า ไม่มีอาถรรพ์ใดจะสู้คุณธรรมะธัมมิอย่างข้าได้" เหล่าอีสานกล่าวยิ้มๆ

นางซาพยักหน้า กล่าวว่า "จัดไปลุง!"

เวลาผ่านไปสามชั่วโมงกว่าๆ

สมุนกิลด์สามราชันสวรรค์ออกจากป่าวงกตมาทั้งหมด เมื่อทุกคนพร้อม นางซาก็นำทีมไปตามเส้นทางที่เขากำหนดไว้

นางซาพาทุกคนเดินเพียงครึ่งชั่วโมงก็สามารถออกจากป่าวงกตได้

เฉาอี้सानถึงกับงง นึกไม่ถึงว่าตัวเองจะออกจากปาวงกตได้เร็วขนาดนี้
เฉาอี้सानหันมามองฉางซา แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร ฉางซาก็กล่าวขึ้นว่า

"ฉันเป็นอัจฉริยะ ปาวงกตแห่งนี้ได้ก็ๆ มียากกว่านี้ปะ"

"เออ...เอ็งเก่ง" เฉาอี้सानตอบ

เทพยงค์ไร้พ่ายเดินเข้ามาหาฉางซา กล่าวว่า "นายทำได้ยอดเยี่ยม
มาก เพียงครึ่งชั่วโมงก็ออกมาได้ เหลือเชื่อจริงๆ"

ฉางซาขกนิ้วชี้ใส่หน้าตัวเอง กล่าวว่า "ฉัน...อัจฉริยะมาเกิด"

ฉางซาคุยเจี๊อง ทำให้เทพยงค์ไร้พ่ายถึงกับอึ้ง แต่ก็ทำหน้ายิ้มแย้ม
กล่าวต่อไปว่า

"ไม่ทราบว่าคุณชื่อของนาย ฉันขอถือปี่ได้ไหม"

"ไม่มีปัญหา" ฉางซาส่งแผนที่ไปให้เทพยงค์ไร้พ่ายแต่โดยดี สมุน
ที่เตรียมคัดลอกก็รีบนำแผนที่ของฉางซาไปนั่งคัดลอกทันที

"เดี๋ยวฉันกับลุงจะไปนั่งรอตรงโน้นนะ" ฉางซากล่าวคักบท พลัง
ซึบออกตำแหน่ง

เทพยงค์ไร้พ่ายได้สิ่งที่หวังแล้ว ก็พยักหน้าและเดินกลับไปหา
ลูกน้อง ส่วนฉางซากับเฉาอี้सानเดินไปนั่งพักผ่อนใต้ต้นไม้

"ไม่น่าเชื่อว่าเอ็งจะยอมให้แผนที่เทพยงค์ไร้พ่ายไปคัดลอกง่ายๆ"

เฉาอี้सानกล่าวขึ้น

"ให้แล้วไง ยังไงพวกเขาก็ไม่ออกหรอก"

ฉางซาตอบ ทำให้เฉาอี้सानเบิกตาโต

"หมายความว่ายังไงวะ"

ฉางซายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ กล่าวว่า "ฉันคัดแปลงข้อมูลเส้นทาง ส่วนของ
จริงอยู่ในนี้"

ฉางซาใช้นิ้วเคาะขมับของตัวเอง เฉาอี้सानถึงกับอึ้ง แต่หายแปลกใจ
แล้วว่าทำไมแผนที่ถึงอ่านลำบากนัก เพราะไอ้ตัวแสบมั่วไว้เนี่เอง

"เอ็งนี่มันโคตรเจ้าเล่ห์ หวังว่าพ่อเอ็งจะภูมิใจกับพรสวรรค์ค่านนี้
ของเอ็ง" เฉาอี้सानประชด

ฉางซายิ้ม กล่าวว่า "ลุงไม่รู้อะไร พ่อฉันเทพกว่าฉันเยอะ พรสวรรค์
ของฉันยังไม่ได้ครึ่งของพ่อด้วยซ้ำ ฮ่าๆ"

"โห! เอ็งนี่...เอาดีเอ็นเอของพ่อมาเค็มสินะ" เฉาอี้सानกล่าวขึ้น

นางซายักไหล่ กล่าวว่า "ลุงนี่ก็พูดแปลกๆ ถ้าฉันไม่ได้ตีเอ็นเอฟเอพอ จะให้ฉันได้ตีเอ็นเอมาจากคนข้างบ้านหรือไง ฮ่าๆ"

"เฮอะ เรื่องพอเอ็งนะ ช่างมันเถอะ มาคิดกันดีกว่า ว่าพวกเราจะเอาชังต่อสู้กับกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์" เฒ่าอีसानเปลี่ยนเรื่องคุย

นางซายักลื้มบางๆ กล่าวว่า "ง่ายๆ ทางใครทางมัน"

"เอ็งต้องการแยกจากพวกมันทันที?" เฒ่าอีसानกล่าว

"ใช่ อยู่กับพวกมันต่อทำไมอีก" นางซายักตอบ

เฒ่าอีसानยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า "พวกมันมีคนเยอะกว่า พวกเราจะได้ประหยัดเวลาในการคัดเลือกพื้นที่ไม่ใช่หรือ เหมือนเอ็งเคยทำในป่าวงกตง"

นางซาโบกมือ กล่าวว่า "ไม่เอาหรอก พวกเราหาเอาเองดีกว่า"

เฒ่าอีसानพ่นลมหายใจออกมา กล่าวว่า "ฟังข้านะ ที่นี่มีพื้นที่เกือบ 50 กิโลเมตร ถ้าหากันแค่สองคน ข้าเกรงว่า อีกร้อยปีก็หาไม่เจอ"

นางซายักใช้นิ้วชี้หน้าตัวเอง กล่าวว่า "ลุงมาที่นี่กับใคร"

"ถามโง่ๆ มากับเอ็งไง" เฒ่าอีसानตอบ

"ผิด...ลุงมากับอัจริยะต่างหาก ฮ่าๆ" นางซายักกล่าวแล้วหัวเราะลั่น

เฒ่าอีसानแบ่ปาก แม้จะรู้ว่าไอ้ตัวแสบชอบคุยโวประจำ แต่เวลามันพูดแกก็ยังไม่รู้สึกคันเท้ามาก

"เอ็งจะหาคัมภีร์ยังไง แผนที่บอกพวกเราแค่...มันอยู่ในนี้ แต่ไม่ได้บอกว่าอยู่ตรงจุดไหน" เฒ่าอีसानถาม

"ฉันมีความคิดบางอย่างในหัว แต่ยังไม่แน่ใจ เอาเป็นว่าซึ่งหนีจากกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์ก่อน ส่วนเรื่องอื่นๆ เคียวให้อัจริยะคนนี้เป็นคนจัดการเอง" นางซายักตอบยื้มๆ

"เหอะๆ ตามใจเอ็ง พออัจริยะ" เฒ่าอีसानตอบประชดอีกครั้ง

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

เมื่อเทพยงค์ไร้พ่ายนำแผนที่มาคืน นางซายักก็รับไปเก็บไว้ เหตุผลที่เทพยงค์ไร้พ่ายขอลอกแผนที่ เพราะเขาต้องการจะนำวิธีการของนางซายักไปใช้กับสถานที่อื่นด้วย

"ไม่ทราบว่าจะเฒ่าอีसानมีโปรแกรมจะทำอย่างไรต่อ" เทพยงค์ไร้พ่าย

ถาม

"ข้าจะออกค้นหาคัมภีร์กันสองคน" เฉ่าอีสานตอบ นั่นก็เพียงพอที่เทพยงค์ไร้พ่ายจะรู้ว่าทั้งสองคนต้องการแยกตัวไปหากัมภีร์ ซึ่งเขาก็ไม่ได้คิดจะเหนียวรั้งไว้

"หวังว่าทั้งสองคนจะโชคดี" เทพยงค์ไร้พ่ายกล่าวขึ้น

"เช่นกัน" เฉ่าอีสานตอบสั้นๆ

เทพยงค์ไร้พ่ายหันมายืมมือให้ดวงชาเล็กน้อย จากนั้นก็ขอตัวกลับไปยังกลุ่มของตัวเอง

"ตอนนี้ถึงเวลาเิ่งออกโรงแล้ว จะไปทางไหนก็กรุณาชี้แนะด้วย พ่ออัจฉริยะ" เฉ่าอีสานหันมาทักดวงชาอีกครั้ง

"ได้ เคียวจะโชว์ความเทพให้คุณ แล้วลุงจะอึ้ง"

ดวงชาคุยไม่จบ ก็หยิบเหรียญเงินออกจากกระเป๋าமிติ เฉ่าอีสานมองดวงชาอย่างสงสัย

"เอ็งจะทำอะไร" เฉ่าอีสานเอ่ยปากถาม

"อย่าเพิ่งถาม นี่เป็นวิธีการของอัจฉริยะ" ดวงชากล่าวจบ ก็กำเหรียญไว้ในมือ

"โอม...ถ้าออกหัวไปทิศเหนือ ถ้าออกก้อยไปทิศทางตะวันออก โอมเพียง!" ดวงชาเป่าลมเข้าไปในมือ แล้วปล่อยเหรียญลงบนพื้น เฉ่าอีสานถึงกับช็อก พูคอะไรไม่ออก

"เฮส! ไปทิศเหนือ" ดวงชาร้องอุทานพร้อมกับลุกขึ้นยืน แล้วชี้นิ้วไปทางเหนือ

"ไปกันเถอะลุง คัมภีร์รอเราอยู่เบื้องหน้าแล้ว ฮ่าๆ"

ดวงชากระโดดเสียงหัวเราะ พร้อมกับเดินล้ำหน้าไปทันที เฉ่าอีสานมองตามแผ่นหลังดวงชาไปอย่างเส่ร้างสร้อย

'ข้า...คงเป็นบ้า ที่ให้มันนำทาง หนังสือพุกไว้ไม่มีผิด อัจฉริยะกับคนบ้า มันห่างกันแค่นิดเดียว เฮ้อ...เป็นกรรมอะไรของข้าเนี่ย ถึงต้องมาเจอกับมัน' เฉ่าอีสานรำพึง

ดวงชาเดินได้ลึบกว่าเมตร เมื่อรู้สึกว่เฉ่าอีสานไม่ได้เดินตามมา เขาจึงหันกลับไปมอง

"อ้าว! ลุงเป็นอะไร โรคเกาต์กำเริบหรือ" ดวงชาถาม

"เฮ้อ..." เฒ่าอีसानไม่ได้ตอบนางซา แต่ถอนใจอย่างปลงๆ ก่อนจะเดินตามหลังไอ้ตัวแสบไป

สิบห้าวันที่ต่อมา

นางซาเดินไปพบเห็นวัตถุประหลาดห้อยอยู่บนต้นไม้สูงๆ มันมีลักษณะเป็นพุ่มสีเหลือง และมีจำนวนหลายพุ่ม นางซาหันไปมองเฒ่าอีसानเพื่อหวังจะสอบถาม แต่เมื่อเห็นว่าเฒ่าอีसानเดินอยู่ห่างจากเขาเกือบยี่สิบเมตร แดมกำลังอ่านกระดาษที่สื่อสาร นางซาจึงเลือกจะพิสูจน์มันเอง ด้วยการหยิบก้อนหินข้างทางขึ้นมา

"หึๆ ถ้าเป็นผลไม้เนี่ยแจ้วเลย ฉันทกำลังหิวของแปลกพอดี" นางซากล่าวจบ ก้อนหินในมือก็ถูกขว้างออกไป

ปู้! ก้อนหินพุ่งเข้าไปที่พุ่มสีเหลือง ความแรงของการขว้างทำให้พุ่มไม้สีเหลืองส่วนกลางขาดกระจุย

'สัตว์อสูรผึ้งจิว ระดับ 40 เตรียมจู่โจม'

เสียงในหัวของนางซาดังขึ้น ทำให้เขาตะลึงไปชั่วครู่ เพราะใครจะไปคาดคิดว่าไอ้พุ่มสีเหลืองประหลาดจะกลายเป็นรังผึ้งไปได้ เสียงในหัวของนางซาดังเข้ามาเรื่อยๆ เมื่อนางซาเห็นผึ้งจิวตัวขนาดเท่านิ้วโป้ง เขาก็สูดหายใจลึกๆ

"ผึ้งจิวบ้าอะไร นี่มันโคตรผึ้งแล้ว" นางซาพุดจบก็เผ่นแนบย้อนกลับไป

เฒ่าอีसानรู้สึกว่ามีสายลมหอบหนึ่งพุงผ่านตัวเองไป จึงเงยหน้าขึ้นมอง

"อ้าว! เอ็งวิ่งย้อนกลับมาทำซากอะไร" เฒ่าอีसानถาม

แต่ชั่วครู่เดียว เสียงคอมพิวเตอร์ในหัวของเฒ่าอีसानก็รายงานสถานะของสัตว์อสูรที่กำลังจะโจมตีบ้าง

"อ้ากกก!!! ผึ้งจิว" เฒ่าอีसानร้องอุทาน เมื่อพบสัตว์อสูรผึ้งจิวจำนวนมาก กำลังกรูกันเข้ามา แก่ไม่รอช้า วิ่งตามนางซาไปเช่นกัน

"ไอ้ตัวแสบ เอ็งหนีไม่บอกกันบ้างเลยนะโว้ย!"

"ขอโทษทีลุง ฉันลืมไป" นางซาตอบ และหันกลับไปมองด้านหลัง

"อ้ากกก!!! มันยังตามมาอีก แยกกันชั่วคราวนะลุง" นางซากล่าว

จบก็วิ่งหนีไปอีกทาง

เฉาอี้सानทำตามที่นางซาบอก โดยวิ่งไปด้านตรงข้ามกับไอ้ตัวแสบ

"อ้าวเฮ้ย! ทำไมมันตามข้าคนเดียวะ!" เฉาอี้सानร้องอุทานด้วยความตกใจ

เพื่อจะหนีให้พ้น เฉาอี้सानจึงต้องใช้วิชาตัวเบาเร่งเต็มฝีเท้า แต่สุดท้ายก็ยังหนีฝั่งบางตัวไม่พ้นอยู่ดี

"โ๊ย! โ๊ย!" เฉาอี้सानร้องลั่น เมื่อถูกสัศวอสูรผึ้งจี้ตัวเท่านี้วิ่งค่อยเข้าที่โบหน้าและศีรษะ เฉาอี้सानใช้มือปิดบนศีรษะเป็นพัลวัน

"บึงน้ำ!" เฉาอี้सानร้องอุทาน เมื่อพบสิ่งช่วยชีวิต

คুমम्म!!! เฉาอี้सानกระโดดลงไปใต้น้ำทันที สัศวอสูรผึ้งจี้ตัวต่างบินวนเวียนเหนือน้ำไม่ไปไหน เฉาอี้सानจึงต้องดำน้ำไปก่อน ไม่อาจโผล่ขึ้นมาทำท่าตายพวกมัน

ย้อนกลับไปก่อนหน้านี

พอนางซาแยกกับเฉาอี้सानปุ๊บ เขาก็หลบเข้าไปหลังต้นไม้ใหญ่ ซึ่งมีพุ่มไม้เล็กๆ ขึ้นอยู่รอบโคนต้นไม้ สัศวอสูรผึ้งจี้พอบินอ้อมต้นไม้ก็ไม่เห็นร่างนางซาอยู่ด้านหน้าของพวกมัน จึงหันไปเล่นงานเฉาอี้सानแทน

เมื่อนางซาไม่ได้ยินเสียงสัศวอสูรผึ้งจี้บิน เขาก็โผล่หน้าออกมา

"โอ...แปลกจริงๆ ทำไมกิลด์คนแก่ถึงเป็นที่รักของสัศวอสูรจำพวกค่อ แตน ผึ้ง จัง" นางซากล่าวขี้มๆ

"อืม...เมื่อครู่มันบินออกจากรังหมดแล้วนี่ ไปขโมยน้ำหวานของมันดีกว่า คิๆๆ" นางซากล่าวจบ ก็ย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม

นางซาวิ่งย้อนกลับไปไม่นาน ก็พบเห็นพุ่มสีเหลืองขาครั่งวางอยู่บนพื้นหญ้า นางซามองสำรวจบนต้นไม้ก่อน เมื่อเห็นพุ่มอื่นๆ ยังคุปกคิ เขาก็รีบวิ่งเข้าไปหยิบพุ่มสีเหลืองขาครั่ง วิ่งออกมา นางซาคาดเคาถูก มันเป็นน้ำหวานของผึ้ง ตามคำรา น้ำหวานของผึ้งทุกประเภทสามารถใช้ทำยาได้

รังผึ้งประหลาดที่นางซาได้มา มีขนาดใหญ่กว่าลูกฟุตบอลหนึ่งเท่าตัว นางซาเอาถังใส่วัตถุคิบออกมาใส่ไว้ ก่อนจะเผ่นแนบหนีไปจากบริเวณนี้ เพราะไม่มีอะไรรับประกันว่าฝูงสัศวอสูรผึ้งจี้ที่ตามเฉาอี้सानไปจะไม่ย้อนกลับมาทางเดิม

นางซากลับมารอเผ่าอีสานบนเส้นทางที่ทั้งสองวิ่งแยกจากกัน เขานั่งรออยู่ครึ่งชั่วโมง ก็เห็นเผ่าอีสานในสภาพใบหน้าบวมฉิ่ง คาเกือบปิดวิ่งย้อนกลับมา

"ฮ่าๆ ลุงโคนมันค่อยหรือ" นางซาเอ่ยปากถาม

"เอ็งเห็นสภาพข้าแล้ว ยังเสือกจะถามอีก" เผ่าอีสานตอบ

"ไม่น่าเชื่อว่ายอดฝีมืออย่างลุงจะแพ้พวกผึ้งได้" นางซากล่าวยิ้มๆ

เผ่าอีสานทำหน้าที่เชิงๆ กล่าวว่ "นั่นมันผึ้งนะโว้ย! ข้าจะเอาอะไรไปสู้มัน"

"แผ่นยันต์ไง" นางซากล่าวขึ้น

"จะใช้แผ่นยันต์ก็ต้องมีเวลาเขียน ขนาดข้าใช้วิชาตัวเบาเติมกำลังมันยังค่อยเข้าไปหลายตัว ขึ้นข้าหยุดครึ่ง พวกมันคงเอากันรุมฆ่าข้าจนตายสิ" เผ่าอีสานตอบ ก่อนจะมองสำรวจนางซา

"เอ็งไม่โคนมันค่อยสักตัวหรือ" เผ่าอีสานถาม

นางซาทำหน้าที่ภูมิใจ คลี่ยิ้มแล้วกล่าวว่า "ฉัน...อัจฉริยะ"

"โอเค เอ็งมันอัจฉริยะ เอ่อ...ข้าไม่ควรถามเอ็งเลย" เผ่าอีสานบ่นอุบก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้อีกครั้ง

"จริงสิ ทำไมอยู่ๆ เอ็งโคนมันโจมตีวะ" เผ่าอีสานถาม สีหน้าสงสัยมาก

"ไม่รู้สิลุง ฉันเห็นมันกรูกันเข้ามา ก็ตกใจรีบวิ่งหนีเลย" นางซาตอบโดยตัดสินใจโกหกเผ่าอีสาน เพราะขึ้นบอกความจริงว่าเขาไปขวางกั้นหินใส่รังของมัน มีหวังถูกเผ่าอีสานเขกกะโหลกแน่

"แปลกวะ ตามนิสัยของสัตว์อสูรผึ้งจู้ ถ้าไม่มีใครไปก่อกวนรังของมัน สัตว์อสูรผึ้งจู้จะไม่โจมตีใคร" เผ่าอีสานกล่าวเบาๆ

"เอ็งไม่ได้ทำอะไรแน่นะโว้ย!" เผ่าอีสานหันมาคาดคั้นถามอีกรอบ

"ลุงคิดว่าฉันเป็นใคร ฉันอัจฉริยะนะ" นางซาตอบเสียงแข็ง พร้อมกับตีสีหน้าจริงจังมาก

"โอเค โอเค" เผ่าอีสานโบกมือ แต่ยังไม่ทำท่าครุ่นคิดต่อ

"หรือจะเป็นสัตว์อสูรหมาป่าเลือดโจมตี"

เผ่าอีสานรำพึงออกมา แต่คำพูดของเผ่าอีสานก็ทำให้นางซาเบิกตาโต

"ลุง ที่นี่ก็มีหมาป่าเลือกคัวหรือ" นางซาถาม

"มีสิ ทำไมหรือ" เฒ่าอีสานตอบ

"ทำไมลุงไม่บอกฉันก่อน" นางซากล่าวเสียงดัง

"เอ็งไม่ถาม ข้าก็เลยไม่ได้พูดอะไร อีกอย่าง...นอกป่าวงกมมีสัตว์
อสูรหมาป่าเลือกฝูงใหญ่ ยิ่งในภายในนี้ก็ต้องมีพวกมันอยู่แล้ว อัจฉริยะ
อย่างเอ็งน่าจะรู้นะ" เฒ่าอีสานตอบ

"ลุง...รู้ตำแหน่งรังของพวกมันหรือเปล่า" นางซาถามต่อ โดยไม่
สนใจคำประชดในคอนท้ายประโยค

"รู้อี" เฒ่าอีสานตอบ

"ฮ่าๆ พวกเราต้องไปที่นั่นกันนะลุง" นางซากล่าวเสียงดัง

เฒ่าอีสานมีสีหน้าสงสัย กล่าวว่า "เอ็งจะไปทำอะไรที่รังของมัน"

"ตามความคิดของฉัน บางทีรังของสัตว์อสูรหมาป่าเลือกอาจเป็น
ที่ซ่อนคัมภีร์" นางซาวิเคราะห์

เฒ่าอีสานนิ่งคิดก่อนจะส่ายหน้า กล่าวว่า "อะไรทำให้เอ็งมั่นใจว่า
คัมภีร์ยันต์ร่างแยกอยู่ที่นั่น"

"ความอัจฉริยะของฉันไง แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ฮ่าๆ" นางซากล่าว
จบก็หัวเราะเสียงดัง

"เหอะๆ เหตุผลไร้สาระลันดี" เฒ่าอีสานกล่าวขึ้น

นางซาถาม กล่าวว่า "เชื่อฉันเถอะ ลุงรีบนำทางไปเลย"

"วันนี้นำทางไม่ได้แล้ว" เฒ่าอีสานกล่าวขึ้น

"ทำไมอะ" นางซาถาม

"เอ็งดูคางข้าสิ มันจะปิดอยู่แล้ว เอ็งยังจะโหดร้ายให้ข้าเดินทางต่ออีก
หรือ ขณะเดียวกัน ถ้ารอให้คางข้าหายบวมก็ต้องรออีกหกชั่วโมง ซึ่งตะวัน
ก็จะตกดินพอดี ดังนั้นไปพรุ่งนี้เหมาะสมกว่า" เฒ่าอีสานอธิบาย

"โอเค งั้นหาที่พักกันก่อนก็ได้ ข้าไปอีกวันคงไม่มีใครแย่งคัมภีร์ของ
พวกเราหรอก" นางซากล่าวตัดบท

เฒ่าอีสานพานางซาเสาะหาสถานที่พัก ไม่นานก็พบเจอสถานที่
เหมาะสม ทั้งสองยังคงเลือกพักบนต้นไม้ เพราะมันสะดวกดี ไม่จำเป็นต้อง
มีเวรเฝ้ายาม

เช้าวันใหม่

ร่างกายของเผ่าอีसानกลับคืนสู่สภาพเดิมแล้ว เมื่อกินอาหารเช้าเสร็จ แก็กก็เริ่มนำทางนางซาไปยังรังของสัตว์อสูรหมาป่าเลือด ซึ่งอยู่ห่างออกไปสิบกว่ากิโลเมตร

ระหว่างทาง นางซาพบเห็นบึงขนาดใหญ่ด้วย เผ่าอีसानกำชับไม่ให้ นางซาเดินเข้าไปใกล้บึงนัก ทำให้เขาสงสัยว่ามีตัวอะไรอยู่ในบึงน้ำ

"ลุง มีอะไรในบึงน้ำ" นางซาถาม เมื่อออกสงสัยไม่ไหว

"มันเป็นสัตว์อสูรตระกูลพิซ เรียกว่า บัวอสูร" เผ่าอีसानอธิบาย

"มันสามารถโจมตีขึ้นมาบนฝั่งได้หรือเปล่า" นางซาถามต่อ

"ได้! แต่ไม่รุนแรงเท่าอยู่ในน้ำ บัวอสูรไม่ใช่พิซธรรมดา แม้แต่ยอดฝีมือระดับสูงก็เคยพลาดทำให้มันมานักต่อนักแล้ว" เผ่าอีसानตอบ

"ความแข็งแกร่งของมันอยู่ที่ไหน" นางซาถามต่อ

เผ่าอีसानยิ้ม กล่าวว่า "ความน่ากลัวของมันอยู่ที่จำนวน ถ้าสู้บนบก ยังไงผู้เล่นก็ชนะมากกว่าแพ้ แต่ถ้าไปสู้ในน้ำที่มีพวกมันจำนวนมาก เปอร์เซ็นต์ที่ผู้เล่นจะชนะต่ำมาก"

นางซาหนึ่งคิดเล็กน้อยก่อนกล่าวขึ้นว่า "ฉันอยากเห็นมัน ลุง"

"เหอะๆ เ็งจะเดินทางคิง เหมือนชาวบ้านไม่ได้เลยหรือไง ทำไมต้องชอบก่อเรื่องวุ่นวายด้วย" เผ่าอีसानกล่าวขึ้น

นางซาขี้ใจอ่อน กล่าวว่า "ทำไงได้ การศึกษาเป็นนิสัยของอัจฉริยะ ถ้าฉันไม่เรียนรู้ ฉันจะกลายเป็นคนโง่"

"เหอะๆ ข้ออ้างเ็งนี่มัน...เฮ้อ! ช่างเถอะ เคียวข้าจะกระตุ้มมันให้ดู" เผ่าอีसानกล่าวจบ ก็บอกให้นางซาขยับตัวออกไปห่างๆ ส่วนตัวเองก็หยิบถังใส่วัตถุคิบออกจากกระเป๋า

เผ่าอีसानหยิบชิ้นเนื้อขนาดใหญ่ออกมา แล้วโยนโครมลงไปในน้ำ แกลบปล่อยแผ่นยันคัลลอยออกไปจากตัว และใช้นิ้วควักเขียนอักษรยันคัลในอากาศต่อเนื่อง

คুমมม!!! คুমมมม!!! คুমมมม!!! อยู่ๆ น้ำก็ระเบิดเสียงคังสนั่นหวั่นไหว

นางซาเบิกตาโต เมื่อเห็นพีซอสูรมีปากและมีฟันโผล่ขึ้นมาจากน้ำ บนหัวของมันมีคอกบัวยักษ์ขนาดเท่าลูกฟุตบอลคิบอยู่ มันไม่ได้มีตัวเดียว แต่โผล่ขึ้นมานับสิบตัว เนื้อที่เผ่าอีसानโยนลงไป พริบตาเดียวพวกมันก็

แย่งกันเขมือบจนหมด

พอพวกมันหันหน้ามามองนางซา เสียงคอมพิวเตอร์ในหัวก็ดังขึ้นว่า
'พีชบัวอสูร ระดับ 45 เตรียมโจมตี'

พอเหล่าอีสานสะบัดนิ้ว แผ่นยันต์ก็พุ่งออกไป พริบตามันก็กลายเป็น
กรอบแก้วใส คลุมร่างเหล่าอีสานและเขา โดยมีรัศมี 5 เมตร

"ลุง ทำอะไรอะ" นางซาถาม

"เดี๋ยวเองก็รู้" เหล่าอีสานกล่าวจบ พีชบัวอสูรก็พ่นเมลิคของมันออกมา
มาโจมตี

บีมมม!!! บีมมม!!! บีมมม!!! เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว

นางซาตกใจจนถอยหลังไปหลายก้าว แต่เมื่อพบว่าตัวเองไม่ได้รับ
อันตราย เพราะยันต์ที่เหล่าอีสานใช้เมื่อครู่ เขาจึงโล่งใจไปบ้าง

เหล่าอีสานปล่อยยันต์แผ่นใหม่ออกมา แล้วรีบเขียนอักษรยันต์ใน
อากาศอีกครั้ง เมื่อสะบัดนิ้ว แผ่นยันต์ก็พุ่งออกไปจากกรอบแก้วโปร่งใส
ก่อนจะกลายเป็นลูกไฟยักษ์พุ่งเข้าหากลุ่มพีชอสูร

บีมมม!!! เสียงระเบิดดังกึกก้อง เปลวไฟดวงใหญ่สว่างวาบแล้ว
หายไป เหล่าพีชบัวอสูรถูกความร้อนแผดเผา พวกมันรีบค้ำน้ำหนี ไม่นาน
ผิวน้ำก็กลับมานิ่งสนิทอีกครั้ง เหล่าอีสานซึ่งนิ้วไปยังแผ่นยันต์ที่สร้างกรอบ
แก้วใส ชั่วครู่เดียวมันก็เริ่มสลายหายไปทีละน้อย เช่นเดียวกับกรอบแก้ว
โปร่งใส

"ลุง ยันต์ที่สลายไปเมื่อครู่ คือคัมภีร์อะไร" นางซาเอ่ยปากถาม

"คัมภีร์ยันต์สร้างอาณาเขต" เหล่าอีสานตอบ

"เจ๋งมากเลยลุง" นางซาพูด พร้อมกับยกนิ้วโป้งให้ด้วย

"หึๆ ข้าไม่อยากจะ คัมภีร์ยันต์ของข้าไม่มีเล่มไหนห่วยแตกหรอก"

เหล่าอีสานเริ่มยกของของตัวเองบ้าง

"พอมันที่วางในคัมภีร์ให้ฉันหรือเปล่า ลุง" นางซากล่าวยิ้มๆ

"ไม่มีไว้ย!" เหล่าอีสานกล่าวตบตบอย่างรวดเร็ว

"โธ่! ลุงชี้เหนียวไปได้" นางซาบ่นอุบ

แต่เหล่าอีสานไม่สนใจ กล่าวขึ้นว่า "เดินทางกันต่อได้แล้ว"

"ครับ ครับ ครับ!" นางซาตอบลากเสียง ก่อนจะเดินตามหลังเหล่า
อีสานไปอย่างระมัดระวัง

เกือบสองกิโลเมตรต่อมา นางซาก็พบโพรงดินขนาดใหญ่
"เอ็งระวังตัวให้ดี ที่นี่มีสัตว์อสูรมดแดงไฟยักษ์อาศัยอยู่" เฒ่าอีसान
หันมาเตือนนางซา

"ไม่ต้องบอกฉันก็เห็นแล้ว ขอแผ่นก่อนละ" นางซากล่าวจบ ก็รีบ
แผ่นหนีขึ้นไปบนต้นไม้ที่อยู่ไม่ไกลนัก

เฒ่าอีसानมองไปข้างหน้า พอเห็นฝูงสัตว์อสูรมดแดงไฟยักษ์ห้าหก
ตัวกำลังเดินตรงมา แกก็คิดขี้ม ก่อนจะกล่าวว่า "เอ็งนี่มันขี้ขลาดลึนดี"

"ฉันไม่ได้ขี้ขลาด แต่คคิของฉันคือ หนีเอาตัวรอดได้ เป็นยอดคน"
นางซาร้องตะโกนลงมาจากต้นไม้

เฒ่าอีसानปล่อยแผ่นยันต์ลอยออกมา พริบตาก็ใช้นิ้วเขียนอักษรลง
บนแผ่นยันต์ ขณะเดียวกันสัตว์อสูรมดแดงไฟยักษ์ก็พบเห็นเฒ่าอีसानแล้ว
มันจึงกรูกันเข้ามาทันที

"ไป!" เฒ่าอีसानร้องตะโกน แผ่นยันต์พุ่งออกไปด้านหน้า และกลายเป็น
สภาพเป็นคลื่นน้ำพุ่งทะยานเข้าหาฝูงมดแดงไฟยักษ์ทันที

นางซามองดูอยู่บนต้นไม้ รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับยันต์อาถรรพ์มากมาย

เฒ่าอีसानยังโชว์ออฟไม่หมด แผ่นยันต์ใบที่สองถูกส่งลอยออกมา
นิ้วมือของเฒ่าอีसानรีบขีดเขียนอย่างรวดเร็ว

"ไป!" เฒ่าอีसानร้องตะโกนขณะเหวี่ยงนิ้วไปด้านหน้า

แผ่นยันต์พุ่งออกไป ชั่วครู่เดียวมันก็กลายเป็นสภาพเป็นคาบยักษ์สีแดง
โปร่งใส นางซาเห็นภาพนี้ถึงกับอ้าปากค้าง

"สุขยอด น่าสนุกโคตรๆ" นางซาพูดกับตัวเองเบาๆ

เฒ่าอีसानใช้นิ้วบังคับคาบยักษ์ แล้วเหวี่ยงฟันเข้าไปหาฝูงสัตว์อสูรมด
แดงไฟยักษ์

บึ้มมม!!! เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว

นางซาเห็นร่างของสัตว์อสูรมดแดงไฟยักษ์ปลิวลอยกระเด็น คาบ
ยักษ์สีแดงโปร่งใสก็หายวับไปเช่นกัน

"อืม...ไม่ค่อยเจ็บเท่าไรแฮะ ฟันได้ครั้งเดียวเอง" นางซากล่าวขึ้น

เฒ่าอีसानหยิบคาบคู่กายออกมา แล้วเห็นร่างเข้าหาสัตว์อสูรมดแดง
ไฟยักษ์ที่ได้รับบาดเจ็บ คมคาบตัดผ่านขาของสัตว์อสูรอย่างง่ายดายคาย
พวกมันไม่ใช่คู่มือของเฒ่าอีसानเลย

"ฮ่าๆ ไอ้เทพหนุ่ม เอ็งดูความเทพของข้าไว้ นี่แหละของจริง" เฒ่าอีสานกล่าวเสียงดัง พร้อมกับเคลื่อนร่างเข้าเช่นฆ่าสัตว์อสูรอย่างง่ายดาย แต่อยู่ๆ ร่างของเฒ่าอีสานก็หายไปคือๆ ดวงซาทำหน้าง

"เมื่อครู่วิชายันต์อะไรกัน แคล่สายคาเพียงไม่กี่วินาที ร่างกายลูกก็หายตัวไปแล้ว" ดวงซาร่ำพึมพำกับตัวเอง พลังกวาดสายคาหาเฒ่าอีสานไปรอบๆ บริเวณ

"โห! สงสัยเป็นวิชายันต์พรางตัวขั้นเทพ เฒ่าอีสานมีวิชาเยอะจริงๆ แะะ" ดวงซาวิเคราะห้ สีหน้าจริงจัง

"เฮ้! ไอ้เทพหนุ่ม ช่วยข้าด้วย"

เสียงร้องตะโกนทำให้ดวงซาสะดุ้ง รีบมองหาต้นเสียง แต่เขาก็ยังไม่พบเห็นร่างของเฒ่าอีสานเลย

"ลุง อยู่ที่ไหนอะ" ดวงซาร้องตะโกนถามกลับไป

"อยู่ในหลุม ข้าหล่นลงมาในหลุม" เฒ่าอีสานร้องตะโกนกลับมา ทำให้ดวงซารู้ว่า เมื่อครู่เฒ่าอีสานไม่ได้ใช้วิชา แต่ตัวแกตกลงไปในหลุมที่ไหนสักแห่ง

"เหอะๆ นึกว่าเทพ ที่แท้ตกลงไปในหลุม" ดวงซาขมขำ ก่อนจะกวาดสายตามองหาศิๆ ในที่สุดเขาก็พบหลุมอยู่ในตำแหน่งที่เฒ่าอีสานสู้กับสัตว์อสูรมดแดงไฟยักษ์เมื่อครู่

ดวงซามองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่าปลอดภัย เขาก็รีบปีนลงมาจกต้นไม้ และรีบเดินไปหาหลุม ซึ่งเฒ่าอีสานตกลงไปด้านล่าง

ดวงซาเดินอย่างระมัดระวัง เขาพบว่าพื้นดินบริเวณนี้บางแห่งยุบตัวลงได้

"ฉิบหายละ! แถวนี่เป็นรังของมันนี่หว่า" ดวงซาคาดเคาใต้ดินอาจจะเป็นโพรงของสัตว์อสูรมดแดงไฟยักษ์ เขาจึงต้องใช้เท้าแยกแยะความแตกต่าง โดยเลือกเหยียบเฉพาะตำแหน่งที่มีพื้นดินแข็งเท่านั้น

"ทำบ้าอะไรอยู่วะ มาช่วยข้าเร็วๆ ข้าขึ้นไปไม่ได้" เฒ่าอีสานร้องตะโกนมาจากหลุม

"โอ๊ย! อย่างบ่นเป็นคนแก่สิลุง ฉันทกำลังพยายามไปหาลุงอยู่ แถวนี่เป็นรังมด เกิดฉันทลาคอีกคน เคียวจะช่วยกันหมด" ดวงซาร้องตะโกนกลับไป

นางซาเคินซิกแซ็กอีกสลิปกว่าเมตรก็ไปถึงปากหลุมขนาดหนึ่งเมตรที่
 เฒ่าอีสานตกลงไป นางซาชะงักหน้าลงไปคู ปากหลุมสูงจากพื้นหกเมตร
 กว่าๆ ด้านล่างเต็มไปด้วยโคลนเหนียว

นางซาเห็นเฒ่าอีสานจมอยู่ครึ่งตัว ก็กล่าวขึ้นว่า "ลุงกระโดดขึ้น
 มาไม่ได้หรือ"

"ด้านล่างมันเป็นโคลนลูด ข้าไม่อยากจะเสี้งมาก" เฒ่าอีสานตอบ

นางซาหีบเชือกออกจากกระเป๋ามีติ ทำเป็นบ่วงและโยนลงไป เมื่อ
 เฒ่าอีสานรับเชือกได้ นางซาก็ดึงเค็มที่ เมื่อร่างลอยขึ้นมาเหนือโคลน เฒ่า
 อีสานก็ใช้วิชาควาบาเตะเข้าที่ผนังบ่อ และเห็นร่างขึ้นมาสุดแรง โดยกำหนด
 จุดลงให้ห่างจากปากหลุมมากๆ

แต่ทันทีที่เท้าถึงพื้น เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

อูมมม!! พื้นดินที่เฒ่าอีสานเหยียบถล่มลงไปอีกครั้ง ร่างจึงหล่น
 ลงไปในหลุมอีกแห่ง

"ลุง ทำบ้าอะไรอีกเนี่ย ขึ้นมาปากหลุมดีๆ ก็ได้ ทำไมต้องโง่ซอพอ
 เห็นร่างไปชะโกล เห็นไหม...เคือคร้อนเทพหนุ่มอีกแล้ว" นางซาเริ่มบ่น

"โธ้ย! อะไรวะ ทำไมข้าช่วยแบบนี้" เฒ่าอีสานกล่าวขึ้น

"จะบ่นอะไร ลุงทำตัวเองทั้งนั้น" นางซากล่าวจบ ก็โยนเชือกลงไป
 ให้เฒ่าอีสานอีกรอบ

"เคี้ยวๆ ลุงอย่าเพิ่งขึ้นมา ขอฉันสำรวจพื้นที่ก่อน" นางซากล่าว

เมื่อสำรวจจนแน่ใจว่า การโคตขึ้นจากหลุมครั้งนี้จะไม่มื่ออะไรผิดพลาด
 เขาก็บอกพิกัคให้เฒ่าอีสานได้รู้

"ฮ่ากก!!" เฒ่าอีสานผู้ร้องขณะเห็นร่างขึ้นมาบนปากหลุม

รอบนี้เฒ่าอีสานระวังมาก เมื่อเท้าแตะพื้น แกก็ไม่รีบก้าวเท้า เพราะ
 กลัวพลาดท่าตกลงไปในหลุมเป็นรอบที่สาม

"โชคคิที่ในหลุมไม่มีสัตว์อสูร ไม่งั้นข้าคงซวยสุดๆ" เฒ่าอีสานกล่าว
 พร้อมกับถอนใจยาว

"ลุง แผ่นไปจากที่นี้กันเถอะ อยู่บนรังมดแบบนี้ ฉันใจไม่ตีเท่าไร"
 นางซากล่าวขึ้น

เฒ่าอีสานพยักหน้า แล้วพานางซาเฉียงไปใช้เส้นทางอื่น แน่نونว่า
 เฒ่าอีสานได้แวะบึงน้ำเพื่อทำความสะอาดตัวด้วย เพราะร่างกายเวลานี้

เต็มไปด้วยโคลนตมจากรังมดแดงไฟยักษ์ที่ตกลงไป

แต่เจ้าอีสานล้างตัวได้ไม่นานก็เผลอนั่งมาจากน้ำแทบไม่ทัน นางซาเห็นบนร่างของเจ้าอีสานมีตัวสีค้ำขนาดเท่านิ้วชี้หลายตัวเกาะที่แขนและบนเสื้อผ้า

"สัตว์อสูรปลิง อี...สยอง" นางซาพูดขึ้น

"ไอ้ตัวแสบรีบเอาอาวุธมาเทียบมันออกเร็ว มันกินเลือดเข้าไปเพียบแล้ว" เจ้าอีสานร้องโวยวาย นางซาจึงหยิบเอาหอกออกมาเตรียมเทียบสัตว์อสูรปลิงออกจากร่างเจ้าอีสาน

"โห! เอ็งจะใช้หอกเทียบ เอะๆ เอ็งรังเกียจมันเกินไปไหม ใช้มีดสั้นเทียบก็ได้" เจ้าอีสานกล่าวขึ้น

"ไม่อาวว...ฉันจะใช้หอก" นางซาตอบ

เจ้าอีสานเห็นว่านางซาคงไม่ทำตาม จึงหันหลังให้เห็นชัดๆ ว่าปลิงมันเกาะตรงไหน นางซาพบสัตว์อสูรปลิง เกาะอยู่บนเสื้อด้านหลังของเจ้าอีสานรวมกันหกตัว แต่ละตัวกำลังคุ้ยเลือกอ้วนได้ที่เลย

นางซาสะบัดหอกแทงเข้าไปที่ร่างสัตว์อสูรปลิง แต่หอกเจาะหนังมันไม่เข้า

"เฮ๊ยๆ ข้าบอกให้เอ็งเทียบ ไม่ได้ให้เอ็งแทงนะโว้ย!" เจ้าอีสานรีบบอก

"แค่ลองนิกลองหนอย อย่าบ่นสิลุง เคี้ยวแกเร็วนะ" นางซากล่าวขึ้น ก่อนจะใช้ปลายหอกเทียบสัตว์อสูรปลิงที่กำลังคุ้ยเลือกเพลินๆ ออกจากแผ่นหลังเจ้าอีสาน

"ลุงทำไมปลิงพวกนี้ มันไม่รายงานสถานะโจมตีของมันกับฉันล่ะ" นางซาเอ่ยปากถาม

"สัตว์อสูรปลิงเป็นสัตว์อสูรอาศัยอยู่เฉพาะในน้ำ มันจะรายงานสถานะก็ต่อเมื่อเอ็งอยู่ในน้ำโว้ย! ก็เหมือนสัตว์อสูรปลานั่นแหละ ถ้าเอ็งไม่ลงน้ำ มันก็ไม่โจมตีเอ็งหรอก ยกเว้นพวกมีขาขึ้นบกได้" เจ้าอีสานอธิบายตอบ

"พวกมันระดับเท่าไร? ลุง" นางซากถามต่อ

"ระดับ 30-40 สัตว์อสูรพวกนี้ระดับไม่เยอะหรอก แต่ข้าคิดไม่ถึงว่าที่นี่ก็มีสัตว์อสูรปลิงด้วย" เจ้าอีสานกล่าวขึ้น

นางซาทำหน้างง กล่าวว่า "ลุงมาที่นี่ครั้งที่แล้ว ไม่เจอพวกปลิงหรือ"

"ไม่เจอ บางทีเกมน่าจะเพิ่งเพิ่มมันเข้ามา" เฉ่าอีสานตอบ
บึ้มมม!!! บึ้มมม!!! บึ้มมม!!!

จู่ๆ ก็มีเสียงระเบิดดังกึกก้อง ทำให้นางซาและเฉ่าอีสานซึ่งกำลัง
สนทนากันอยู่ตื่นตัว เฉ่าอีสานทำรหัสมือ แล้วทั้งสองก็รีบวิ่งไปยังตำแหน่ง
ที่เกิดเสียง

ทั้งสองวิ่งได้ประมาณห้าร้อยเมตร ก็พบกลุ่มคนประมาณ 15 คน
กำลังปะทะกับฝูงสัตว์อสูรมดแดงไฟยักษ์หลายสิบตัว นางซาหันไปมอง
เฉ่าอีสานทันที

"คนพวกนี้เป็นใครอะ"

เฉ่าอีสานมองคู่สีกพัก ก็กล่าวขึ้นว่า "กิลด์อาณานิธิธี่"

"เป็นศัตรูกับลุงหรือเปล่า" นางซาถามต่อ

"กิลด์นี้ไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับใครมากนัก และยังไม่เคยมีปัญหากับ

กิลด์เซียนเหยียบฟ้า" เฉ่าอีสานตอบ

"งั้นก็ไม่ได้เป็นศัตรู และไม่ได้เป็นสหาย" นางซากล่าวขึ้น

"อืม...ฝีมือของพวกเขาได้พัฒนาขึ้นอย่างมาก สัตว์อสูรมดแดง
ไฟยักษ์ยังไม่ใช้คู่มือของพวกเขา" เฉ่าอีสานกล่าวขึ้น หลังจากได้วิเคราะห์
ด้วยสายตา เปรียบเทียบกับในอดีต

"กิลด์นี้อยู่ในท็อปเท็นหรือเปล่าลุง" นางซาถามต่อ

"อยู่อันดับที่ 10 พอดี" เฉ่าอีสานตอบ

"อันดับยังต่ำกว่ากิลด์สามทหารเสือสินะ" นางซากล่าวขึ้น

"อันดับ 6-10 มันสลับกันขึ้นและลงได้ตลอด ไม่สามารถวัดได้หรอก
กิลด์ไหนแข็งแรงแรงกว่ากัน ยกเว้นจะมีการปะทะกันเกิดขึ้นเท่านั้น" เฉ่า
อีสานตอบ

"จริงสิ พวกเขาอยู่ที่นี้ แสดงว่าพวกเขาได้เข้ามาก่อนพวกเรา" นางซา
กล่าวขึ้นลอยๆ

"เมื่อสามปีก่อน กิลด์อาณานิธิธี่คือกิลด์ที่นำพวกเราผ่านป่าวงกต"
เฉ่าอีสานกล่าวขึ้น

นางซาใช้มือลูบคาง กล่าวขึ้นว่า "งั้นเป้าหมายที่พวกเขามาครั้งนี้
คงเป็นคัมภีร์ยันตร์ร่างแยกสินะ"

"ไม่รู้สิ อาจเป็นภารกิจอื่นก็ได้" เฉ่าอีสานตอบ

"เกิดพวกเรามีเป้าหมายหาคัมภีร์ร่างแยก ถ้ามีโอกาสพวกเราควร
จะเชือดพวกเขาทิ้งคิโหมลุง" ฉางซาถาม

เหม่าอีसानกะพริบตาปริบๆ กล่าวว่า "ถ้าไม่ใช่เพื่อนหรือมิตร เอ็งจะ
ฆ่าลูกเดียวเลยหรือโง่พะ"

"ฮ่าๆ ฉันทก็แค่ถามความเห็นลุงเท่านั้น แต่ในความคิดของฉัน เล่น
เกมมันต้องเด็ดขาด ในอดีตฉันเคยโดนหักหลัง ถูกฆ่าทิ้งมานักต่อนักแล้ว
พุงง่าย ๆ ถ้าฉันพบว่าพวกเขาเป็นปรปักษ์กับฉันเมื่อไหร่ ฉันไม่เอาพวกเขา
ไว้แน่" ฉางซาตอบพร้อมแสดงแววตาโหดๆ ออกมา

"โอเค ถ้าพวกเขาเป็นปรปักษ์ เอ็งก็ค่อยเชือด แต่ตอนนี้จะเอาอย่างไร
เราจำเป็นจะต้องเดินทางผ่านเส้นทางนี้" เหม่าอีसानกล่าวขึ้น

"ไม่มีเส้นทางเลียงหรือ" ฉางซาถาม

"ไม่มี ถ้าเราไม่ข้ามสะพานก็ต้องว่ายน้ำข้ามไป แต่ข้าขอเตือน
ถ้าว่ายน้ำข้ามไป เราจะต้องเผชิญกับฝูงสัตว์อสูรปลิงที่มันดูดเลือดของ
ข้า" เหม่าอีसानตอบ

ฉางซาทำหน้าที่สยอง กล่าวว่า "โอเค พวกเราเลือกข้ามสะพานเถอะ"

"งั้นก็คงต้องรอหน่อย แต่ดูจากการปะทะ พวกเราคงรอไม่นานนัก"

เหม่าอีसानตอบ

2

กิลด์ลายพยัคฆ์

ทั้งสองนั่งรออยู่ครึ่งชั่วโมง สัตว์อสูรฝูงมดแดงไฟยักษ์ก็ถูกสังหารจนหมด ฝ่ายผู้เล่น 15 คนไม่ได้รับบาดเจ็บมากมายอะไร ทุกคนยังอยู่ในสภาพแข็งแรง ฉางซาที่นั่งดูการต่อสู้ตลอดพบว่า คัมภีร์ยันต์มีหลากหลายประเภทมาก ที่ฉางซาที่นั่งที่สุดก็คือ สามารถใช้บังคับต้นไม้ให้โจมตีได้ด้วย "ศึกจบแล้ว จะข้ามสะพานไปเลยไหม" เฒ่าฮีสานเอ่ยปากถามขึ้นก่อน

"ถ้าจะข้ามสะพานไปเลย ลุงมั่นใจ พวกมันไม่โจมตีพวกเราแน่ะ" ฉางซาไม่ตอบแต่ถามกลับ

"เอ็งคิดว่าข้าเป็นใคร ชื่อเสียงของข้าพอจะหากินได้อยู่ разве!" เฒ่าฮีสานตอบ

"โอเค ฉันเชื่อมั่นในชื่อเสียงของลุง อีๆ แต่ถ้ามีเรื่อง ลุงต้องช่วยฉันนะ เพราะฉันคงสู้พวกมันไม่ได้สักคน" ฉางซาตอบยั้งๆ

เฒ่าฮีสานเบ้าปาก ตัวเองไม่เชื่อเค็ดคาต ไ้ตัวแสบจะไม่มีวิธีป้องกันตัวเอง เพราะเท่าที่ผ่านมา มันทำให้เฒ่าฮีสานคาสว่าง ระวังพื้นฐานของฉางซาเป็นเพียงสิ่งหลอกล่อให้คนอื่นประมาทเท่านั้น

"ตามมา"

เผ่าอีสานกล่าวจบก็เดินนำออกจากฟุ่มไม้ โดยมีร่างนางซาทำตัวเงิบมเนื้อเงิบมตัวเดินตามหลัง กลุ่มผู้เล่นของกิลด์อาณาสีทรีเริ่มมีคนเห็น จึงส่งสัญญาณบอกเพื่อนในกลุ่ม

เมื่อเผ่าอีสานและนางซาเดินเข้าไปใกล้ ก็มีผู้เล่นคนหนึ่งเดินออกมาด้านหน้าทุกคน กล่าวขึ้นว่า

"นี่ไม่ถึงจะพบเผ่าอีสานอีกครั้งที่นี่"

"ไม่เจอกันมาพักใหญ่ ดูเหมือนวรยุทธทั้งเอ็งและคนของเอ็งจะดีขึ้นกว่าเคิมนะ ขลุ่ยหยก" เผ่าอีสานกล่าวยิ้มๆ

ขลุ่ยหยกหัวเราะแล้วกล่าวว่า "ตั้งสองปีมาแล้ว ยังไงก็ต้องมีพัฒนาการบ้างครับ"

"พวกเอ็งมาทำอะไรที่นี่ หรือมาตามหาคัมภีร์ยันต์ร่างแยกในอดีต" เผ่าอีสานถามเข้าประเด็น

ขลุ่ยหยกยิ้ม กล่าวว่า "พวกเรามาทำภารกิจของ NPC แต่ก็ได้โอกาสมองหาคัมภีร์ยันต์ร่างแยกด้วย เผ่าอีสานก็คงมาหาเหมือนกันสินะ"

เผ่าอีสานพยักหน้ารับ กล่าวว่า "นอกจากข้าแล้ว ยังมีอีกหลายกิลด์กำลังจะมาถึงนี่เหมือนกัน"

ขลุ่ยหยกหันไปมองเหล่าลูกสมุนเล็กน้อย ก่อนกล่าวขึ้นว่า "ไม่ทราบมีกิลด์เข้ามาพร้อมกับเผ่าอีสานหรือเปล่า"

"มี...กิลด์ที่เข้ามาพร้อมกับข้าคือ กิลด์สามราชาชั้นสวรรค์ ส่วนที่กำลังจะมาเป็นกิลด์มังกรเพลิง และกิลด์สามทหารเสือ สองกิลด์หลังคงใช้เวลาอีกพักใหญ่จึงจะเข้ามาที่นี่ได้สำเร็จ" เผ่าอีสานตอบ

ขลุ่ยหยกเมื่อได้ฟังว่า จะมีกิลด์เข้ามาที่นี่อีกสองกิลด์ เขาก็สูดหายใจกล่าวว่า "อีกไม่นาน บริเวณนี้คงวุ่นวายเหมือนเมื่อสองปีก่อน กิลด์ฉันคงต้องรีบทำภารกิจของตัวเองให้เสร็จแล้ว"

"กิลด์เอ็งเข้ามาที่นี้นานหรือยัง" เผ่าอีสานถามต่อ

"ประมาณ 6 เดือน" ขลุ่ยหยกตอบ

"นอกจากกิลด์เอ็ง เห็นกิลด์อื่นบ้างไหม" เผ่าอีสานถามต่อเพื่อเก็บข้อมูล

"มีกิลด์หลายพยัคฆ์ เผ่าอีสานต้องระวังให้มาก พวกมันเคยซุ่มโจมตี

พวกเราด้วย" ขลุ่ยหยกเอ่ยปากเตือน

เฉ่าอีसानขมวดคิ้ว กล่าวว่า "พวกมันก็มาหาคัมภีร์ยันต์ร่างแยก หรือ"

ขลุ่ยหยกพยักหน้า กล่าวว่า "ใช่! คุณเหมือนในกิลด์ของมันอยู่ๆ ก็มีคนที่แข็งแกร่งมากๆ อยู่ด้วย พวกเราไม่มีปัญญารับมือกับเขาเลย"

"พวกเอ็งรอดมาได้ยังไง" เฉ่าอีसानถามต่อ

"ตอนนั้นมีสัตว์อสูรฝูงหมาป่าเลือกโผล่มาพอดี พวกเราจึงหนีรอดมาได้ ผู้เล่นคนนี้ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน ถ้าเฉ่าอีसानเจอต้องระวังมันไว้ให้ดี โดยเฉพาะเวลามันใช้ยันต์ร่างอสูร" ขลุ่ยหยกเอ่ยปากเตือน

"คัมภีร์ยันต์ร่างอสูร นึกไม่ถึงในเมืองยันต์จะปรากฏคนใช้คนที่สามขึ้นมาแล้ว" เฉ่าอีसानกล่าวขึ้น

"เท่าที่พวกเราเห็น ร่างอสูรของมันเป็นรูปแบบหมียักษ์ ส่วนทักษะพิเศษของมัน ฉันก็ยังไม่เคยเห็น" ขลุ่ยหยกอธิบายต่อ

เฉ่าอีसानพยักหน้ารับ กล่าวว่า "ขอใจสำหรับข้อมูล พวกเราคงต้องเดินทางกันต่อแล้ว"

"เช่นกัน"

ขลุ่ยหยกตอบรับเสร็จ เฉ่าอีसानก็พาฉางซาเดินทางต่อ แน่نونว่า ฉางซาไม่ได้เป็นจุดสนใจของใครๆ เพราะท่าทางเรียบร้อย ดูธรรมดา ทำให้คนอื่นไม่ได้มองเขาเป็นผู้เยี่ยมยุทธ แต่มองเป็นเบ็ของเฉ่าอีसान

เมื่อเดินทางออกห่างจากกิลด์อาณาสีหิ่ เฉ่าอีसानก็หันมามองฉางซา กล่าวว่า "เอ็งต้องระวังตัวให้ดี กิลด์ลายพยัคฆ์กับกิลด์ของข้าเป็นศัตรูกัน บางทีอาจมีความเป็นศัตรูรุนแรงกว่ากิลด์สามราชันสวรรค์เสียอีก และทุกครั้งที่เจอหน้ากันต้องปะทะกันตลอด"

"โห! กิลด์นี้ ระดับความเจ๋งอยู่ลำดับที่เท่าไรของเมืองยันต์" ฉางซาถามต่อ

"กิลด์ลายพยัคฆ์เป็นกิลด์ลำดับที่หกของเมืองยันต์ แต่หลายปีนี้ มันพัฒนากิลด์ของมันเร็วมาก ปัจจุบันฝีมือของมันไม่ได้แตกต่างจากกิลด์ลำดับต้นๆ ในเมืองยันต์แม้แต่น้อย" เฉ่าอีसानตอบ

"อ้าว! พูดยแบบนี้กิลด์คู่กับกิลด์อื่นๆ ก็ช่วยลงเรื่อยๆ ไปตามกาลเวลาสินะ" ฉางซากล่าวหน้าคาย

เจ้าอีสานหางคิ้วกระตุก กล่าวขึ้นว่า "ไม่ได้ห่วยลงไว้ย! แต่ฝ่ายตรงข้ามพัฒนาเร็วผิดปกติต่างหาก"

"โอเค โอเค เอาเป็นว่า เจอมันเมื่อไหร่ สามารถเชือดพวกมันได้ก่อนเลยสินะ" ฉางซาถาม คงคาวารโวจน์พร้อมกับรอยยิ้ม

เจ้าอีสานพยักหน้า กล่าวว่า "ถ้าเอ็งทำได้ก็ลองดู แต่เอ็งควรพึงสังวรไว้ว่า ฝ่ายตรงข้ามแข็งแกร่งมาก โดยเฉพาะเมื่อพวกมันมีคัมภีร์ยันต์ร่างอสูรเป็นตัวช่วย"

ฉางซาโบกมือ กล่าวว่า "มันจะเป็นคัมภีร์ร่างกิ้งกือหรือไส้เดือนฉันก็ไม่สนใจหรอกลุง ตราบโคที่ฉันไม่ให้มันเห็นตัว พวกมันจะกลายเป็นคนบ้าไปในที่สุด ฮ่าๆ" จากนั้นก็หัวเราะเสียงดัง

เจ้าอีสานไม่รู้ฉางซาจะทำอะไร แค่นั้นๆ ตัวเองรู้ดี ไอ้ตัวแสบเจ้าแผนการมาก การต่อแยะกับคนที่ไม่เลือกวิธีใช้ในการต่อสู้อย่างมัน บางทีอาจจะถึงคราวช่วยของกิลด์ลายพยัคฆ์แล้วก็ได้

เจ้าอีสานคิดในใจเสร็จ ความรู้สึกก็ดับวูบไป พอลืมตาตื่นขึ้นมาอีกรอบ ก็พบว่าตัวเองนอนพิงอยู่กับต้นไม้ใหญ่ เจ้าอีสานมองฉางซา นั่งเท้าคางมองตัวเอง

"เกิดอะไรขึ้น" เจ้าอีสานเอ่ยปากถาม

ฉางซาขึ้นไปยังซากสัตว์อสูรณกประเภทหนึ่ง ตัวใหญ่มาก "ลุงเจอมันหล่นลงมาทับ และบังเอิญคงถูกตำแหน่งจุดอ่อนของผู้เล่นพอดี ลุงจึงสลบไป" ฉางซาอธิบาย

เจ้าอีสานกวาดสายตามองไปยังซากสัตว์อสูรณยักษ์

"เอ็งฆ่ามันหรือ" เจ้าอีสานถาม

"เปล่า! มันตาย และหล่นลงมาทับลุงนะสิ คุณเหมือนมันจะบาดเจ็บหนักมาก่อน พอตีหัวมันไปฟาดกับคันคอกของลุง มันก็ตาย ลุงก็สลบ" ฉางซาตอบ

เจ้าอีสานใช้มือบีบต้นคอเบาๆ "คงเป็นคนของกิลด์ลายพยัคฆ์ทำร้ายมัน"

เจ้าอีสานคาดเคาในเบื้องต้น ฉางซาหยิบลูกธนุหัวเงินออกมาสามดอก กล่าวต่อไปว่า

"ฉันดึงลูกธนุหัวเงินออกจากร่างของมันได้สามดอก ไม่รู้คนที่ยังเป็น

ใครกัน แต่มันสลักอักษรไว้ที่ลูกธนูทุกดอกว่า 'สิ่งเทียบ' "

นางซาส่งลูกธนูให้เผ่าอิสานไปคู่ด้วย

"ไม่ผิดแน่แล้ว เขาเป็นคนของกิลด์ลายพยัคฆ์ 'สิ่งเทียบ' ฉายาของเขาชื่อ เทพธนูไม่พลาดเป้า" เผ่าอิสานกล่าวขึ้น

"เทพธนูรี หึๆ ความสนุกเริ่มบังเกิดแล้วสิ" นางซากล่าว น้ำเสียงยินดี เพราะมันนานมากแล้ว ที่เขาไม่ได้ปะทะกับยอดฝีมือสายธนู ดังนั้นเขาจึงรู้สึกตื่นเต้นมากๆ

ค่านเผ่าอิสาน เมื่อรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามมีสิ่งเทียบ ผู้มีฉายาเทพธนูไม่พลาดเป้ามาร่วมด้วย ตัวเองก็เริ่มเครียดขึ้นมาเพราะธนูเป็นอาวุธโจมตีระยะไกล ถ้ามีการต่อสู้ ตัวเองจะเสียเปรียบมาก

"ลุง อย่างกังวลนัก เมื่อมันเป็นเทพธนู ฉันก็เป็นพ่อเทพธนูแหละฮ่าๆ" นางซาตอบ

เผ่าอิสานมองนางซาพลางถอนใจ กล่าวว่า "หวังว่าเอ็งจะไม่ที่คายนะ"

หลังจากปล่อยให้เผ่าอิสานพักผ่อนเล็กน้อย ทั้งสองก็ออกเดินทางอีกครั้ง ระหว่างทางมีซากสัตว์สุรณกยักษ์หลายตัว สัตว์อสูรเหล่านี้คงถูกบรรจเข้ามาใหม่ในพื้นที่ เผ่าอิสานจึงไม่รู้จักชื่อของมัน

ระหว่างเดินทาง เผ่าอิสานเจออุปสรรคตลอดเวลา ทั้งเดินสะดุดคอไม้ ทั้งเดินชนต้นไม้ ทั้งถูกหนามพิษของต้นไม้เกี่ยว แม้จะไม่ได้มีอันตรายมาก แต่มันก็สร้างความรำคาญให้กับเผ่าอิสานไม่น้อย

"อูยอช...นี่มันรอยเท้าอะไร"

นางซารีบวิ่งเข้าไป และกระโดดลงไปยืนกลางรอยเท้า

"คงเป็นสัตว์อสูรควายป่ายักษ์" เผ่าอิสานตอบ

"โหย! เท้ามันขนาดนี้ตัวมันขนาดไหนเนี่ย" นางซาถาม น้ำเสียงตื่นเต้น

"ท่าทางจะไม่ดีแล้ว รีบเผ่นไปจากที่นี่กันเถอะ" เผ่าอิสานรีบพูดเมื่อรู้สึกถึงกลิ่นสาบของมันโชยมากับลม เผ่าอิสานไม่รอช้าคว้าแขนนางซาและใช้วิชาตัวเบาเห็นร่างหนีไปในทันที

อูมมม!!! สัตว์อสูรควายป่ายักษ์อยู่ๆ ก็พุ่งทำลายต้นไม้ออกจากป่า มันมองดูเผ่าอิสานและนางซา ก่อนจะวิ่งทะยานไล่ตามหลังมา นางซาเห็นขนาดของมันถึงกับอ้าปากค้าง

'สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ ระดับ 70 เตรียมจู่โจม'

"โอ้แม่เจ้า! นี่ไม่ใช่ควายป่ายักษ์ธรรมดาแล้ว มันเป็นโคตรพ่อโคตรแม่ควายป่ายักษ์" ฉางซากล่าวขึ้น และไม่แปลกใจแล้ว ทำไมเผ่าอีสานถึงแผ่น เพราะตัวมันสูง 8 เมตร ความยาวเกือบ 20 เมตร มันควรจะเรียกชื่อ ว่า 'บัฟฟาโล่ซอร์ส' มากกว่า

"ลุงๆ มันจะตามทันแล้ว!" ฉางซาแหกปากร้องลั่น

เผ่าอีสานที่กำลังใช้วิชาตัวเบาวิ่ง พอเห็นสัตว์อสูรควายป่ายักษ์วิ่งจี้คิดเข้ามา ตัวเองก็เหวี่ยงแครกเปลี่ยนไปใช้เส้นทางป่ารกทึบ โดยคาดหวังว่า สิ่งกีดขวางตามธรรมชาติจะสามารถหยุดการไล่ตามของสัตว์อสูรได้

คুমมม!!! คুমมมม!!! คুমมมม!!!

สัตว์อสูรควายป่ายักษ์วิ่งชนต้นไม้โดยไม่ผ่อนแรงแม้แต่น้อย เผ่าอีสานคาดผิด มันไม่ได้หยุดการไล่ล่าเลย แดมทั้งสองยังต้องเจอวิบากกรรมหนักขึ้น เพราะต้นไม้ที่สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ชนหัก มันลอยเข้ามาหาคนทั้งสองหลายต้น

คুমมม!!!

"อ้ากกก!!!" ฉางซาแหกปากร้องลั่น เมื่อต้นไม้พาดเข้าใส่เค็มศิระชะเผ่าอีสานก็ถูกต้นไม้พาดเหมือนกัน ทั้งสองจึงกระเด็นลี้ภัยไปกับพื้นเวลาผ่านไปเท่าไรไม่รู้ ฉางซารู้สึกตัวขึ้นมา ก็พบว่าตัวเองนอนอยู่ใต้อกของเศษซากต้นไม้หลายต้น ฉางซาค่อยๆ มุดออกมา เขาไม่ได้บาดเจ็บมากมายเท่าไร จึงรีบมองหาเผ่าอีสานในทันที

"โอ้...ลุง! จะถูกควายกินไปหรือเปล่านะ" ฉางซาร่ำพึมพำ

ฉางซาเช็กรายชื่อในโทรศัพท์ เขาพบว่ารายชื่อยังคงอยู่ คังนั้นจึงเริ่มมองหาเผ่าอีสานตามซากต้นไม้จำนวนมากบริเวณนั้น แต่ก็ไม่พบเห็นร่างของเผ่าอีสานแต่อย่างใด

ฉางซามองดูเส้นทางที่ถูกกวาดละ เขาก็พอจะรู้ สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ตัวนั้นไปทางไหน เพราะตำแหน่งที่มันวิ่งฝ่าเข้าไป ต้นไม้จะล้มระเนระนาด

"โทรศัพท์หาลุงดีไหมนะ" ฉางซากล่าวเบาๆ แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่อยาก จะโทรศัพท์ไป เพราะเกิดเผ่าอีสานกำลังอยู่ในสถานการณ์วิกฤต และกำลังหลบซ่อนตัว การโทรศัพท์ของเขาจะทำให้เผ่าอีสานต้องเดือดร้อน

"ตามไปดีกว่า" นางซากล่าวจบ ก็เริ่มวิ่งไปตามเส้นทางที่มีต้นไม้ล้ม

ก่อนหน้าี่สิบนาที

เผ่าอีसानและนางซาถูกต้นไม้ฟาดจนกระเด็นไปคนละทาง เผ่าอีसानพอลุกขึ้นมา ก็พบสัตว์อสูรควายป่ายักษ์ไล่กวตมาแล้ว ตัวเองจึงรีบเคลื่อนร่างหลบหนี เพราะการหนีไปจากที่นี่อาจจะเป็นผลดีกับไอ้ตัวแสบ ซึ่งน่าจะยังไม่ตาย

สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ไล่ล่าเผ่าอีसानอย่างดุเดือดราวกับแค้นกันมาแต่ชาติปางก่อน มันทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้าด้วยกำลัง สิ่งกีดขวางทำให้ความเร็วมันตกลงอยู่บ้าง แต่เพราะช่วงการวิ่งของมันยาวกว่าเผ่าอีसानหลายเท่า คงนั้นวิชาตัวเบาของเผ่าอีसानจึงไม่อาจหนีมันพ้น

เผ่าอีसानแผ่นหนีมาได้หนึ่งกิโลเมตรก็เริ่มตั้งหลักได้ เผ่าอีसानจึงตัดสินใจหันไปเผชิญหน้ากับมัน โดยปล่อยยันต์ไอบแรกออกจากตัว นิ้วมือขีดเขียนอย่างรวดเร็ว

"ไป!" เผ่าอีसानร้องตะโกนและกวาดนิ้วออกไปด้านหน้า แผ่นยันต์ก็พุ่งออกไปและกลายเป็นมังกรทองโปร่งใส ทะยานเข้าหาสัตว์อสูรควายป่ายักษ์

บึ้มมม!!! เสียงระเบิดดังสนั่นทั้งป่า สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ วิ่งตะลุยเข้ามาชนกับยันต์มังกรคะนองนาอย่างจัง

มอๆ มอๆ มันหยุดชะงักการวิ่งและถู้อ้อมกับพ่นควันออกจากจมูก เผ่าอีसानเรียกยันต์ชุดที่สองออกมาและใช้นิ้วขีดเขียน

"ไป!" เผ่าอีसानสะบัดนิ้วออกด้านข้าง แผ่นยันต์ก็พุ่งไปด้านหน้า พริบตา ก็กลายเป็นลูกไฟขนาดมหึมาพุ่งทะยานเข้าหาสัตว์อสูรควายป่ายักษ์ บึ้มมม!!! เสียงระเบิดดังสนั่น แต่เมื่อควันจางหาย เผ่าอีसानก็พบว่า ลูกไฟยักษ์ก็ยังไม่สามารถทำอะไรมันได้

"หนังเหนียวเหมือนเคมีนะเอ็ง" เผ่าอีसानกล่าวจบ ยันต์แผ่นที่สามก็ถูกปล่อยออกมา มันลอยขึ้นไปเหนือร่างของสัตว์อสูร ก่อนจะมีสายฟ้าผ่าลงมาดังเปรี้ยงๆ เปรี้ยงๆ

มอๆ มอๆ สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ร้องคำรามพร้อมกับพ่นควันออกจากจมูก สายฟ้าที่เกิดจากยันต์ยังคงทำอะไรมันไม่ได้เหมือนเคย

เจ้าอีสานส่งยันต์ใบที่สี่ออกมาต่อเนื่อง พริบตายันต์ก็กลายสภาพเป็นคาบยักษ์สีแดงโปร่งใส เจ้าอีสานเหวี่ยงฟันไปค้ำหน้าเต็มแรง

บึ้มมม!!! คาบยักษ์สีแดงโปร่งใสระเบิดสูญสลายหายไปในพริบตา ส่วนสัตว์อสูรควายป่ายักษ์เพียงเซตลาเล็กน้อยเท่านั้น เจ้าอีสานถึงกับเบิกตาโต

"มันไม่สะเทือนเลยแฮะ" เจ้าอีสานรำพึงออกมา

สัตว์อสูรควายป่ายักษ์สุกลมเข้าไปในปอด และพุ่งออกมาอย่างรวดเร็ว เจ้าอีสานถึงกับตกใจ เมื่อเห็นบอลพลังลมโจมตีเข้ามา

บึ้มมม!!! บึ้มมม!!! บึ้มมม!!!

บอลพลังลมกวาดต้นไม้ปลิวกระจาย เจ้าอีสานรีบพุ่งตัวหลบ แต่ก็ถูกส่วนหนึ่งของบอลพลังลมพุ่งชน ร่างของเจ้าอีสานหมุนคว้าง และฟาดลงกับพื้นคังโครม

"บัคซบ! มันพัฒนาตัวเองถึงขั้นสร้างเวทได้แล้ว" เจ้าอีสานกล่าวเสียงดัง เพราะการปะทะกันเมื่อสองปีที่แล้ว สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ตัวนี้ยังไม่สามารถสร้างพลังเวทได้ เจ้าอีสานไม่ยอมให้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤต รีบคิดค้นขั้นและใช้วิชาตัวเบาขับดอยหลัง เพื่อเพิ่มระยะต่อสู้ให้มีความห่างมากขึ้น

ยันต์ใบใหม่ถูกเรียกออกมาทันที สัตว์อสูรควายป่ายักษ์โจมตีด้วยบอลพลังลมอีกครั้ง เจ้าอีสานก็รีบใช้ยันต์สร้างครอบแก้วใสคุ้มครองร่างกายไว้

บึ้มมม!!! บึ้มมม!!! บึ้มมม!!!

เจ้าอีสานถูกโจมตีต่อเนื่อง ครอบแก้วใสที่เกิดจากยันต์ ทนพลังการโจมตีไม่ได้ มันจึงเริ่มแตกกร้าว เจ้าอีสานยังไม่ทันได้หนี ครอบแก้วใสป้องกันตัวก็ระเบิด

บึ้มมม!!!

แรงระเบิดทำให้ร่างเจ้าอีสานกระเด็นลี้ไปกับพื้นหลายตลบ

'บัคซบ! พลังมันเยอะมาก สู้ไม่ไหวแน่ๆ' เจ้าอีสานคิดในใจ

เมื่อคิดร่างข้านมายืน เจ้าอีสานก็ใช้วิชาตัวเบาหลบหนีไปอีกครึ่ง สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ยังไม่ยอมเลิกจองเวร มันวิ่งไล่ตามเจ้าอีสานไปคึกๆ

"โอ๊ย! เอ็งเป็นบ้าอะไรวะ ไล่ตามข้าอยู่ได้" เจ้าอีสานเริ่มบ่น เพราะ

โดยปกติ สัตว์อสูรควายป่ายักษ์จะไม่ไล่คุกคามคนนี่

บึ้มมม!!! บึ้มมม!!! บึ้มมม!!!

สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ไม่ได้ไล่เฉยๆ มันพ่นบอลพลังลมโจมตีด้วย ทำให้เผ่าอีสานต้องเคลื่อนร่างซิกแซกไม่ให้ตกเป็นเป้าโจมตีของมัน แต่เศษหินและเศษต้นไม้ที่ถูกบอลพลังทำลาย ก็ทำให้ร่างของเผ่าอีสานต้องบาดเจ็บหลายแห่ง

เผ่าอีสานใช้ชีวิตตัวเบาวิ่งหนีเต็มฝีเท้า แต่อยู่ๆ เผ่าอีสานก็ต้องเบรกร่างตัวโง่ เมื่อเห็นสัตว์อสูรตัวใหม่โผล่หัวซุกอยู่เบื้องหน้า ส่วนลำตัวของมันพันอยู่กับต้นไม้

'สัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์ ระดับ 67 เครียมจุโจม' เสียงคอมพิวเตอร์ในหัวแจ้งเตือน

"บัคซบ! มันเกิดอะไรขึ้นกับข้าวะเนี่ย ทำไมข้าเจอแต่ตัวโหดๆ ทั้งนั้นเลย" เผ่าอีสานร้องเสียงหลง ดูเหมือนการพบเจอสัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์ จะทำให้สัตว์อสูรควายป่ายักษ์หยุดชะงักการไล่ล่า มันจึงมองสัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์ตาเหม็ง

ซู่! ซู่! ซู่! สัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์เลื้อยลงมาจากต้นไม้ และขาดตัวเป็นเกลียว ทำให้ร่างของมันคล้ายเจดีย์สูงตระหง่านหลายเมตร

เผ่าอีสานที่ยืนอยู่ตรงกลางระหว่างพวกมันถึงกับขาเกร็ง เพราะการเจอสัตว์อสูรโหดๆ พร้อมกันสองตัว ไม่น่าจะมีให้เห็นในชีวิตการเล่นเกมนักของเผ่าอีสานนัก

ฟูบ! สัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์จุโจมด้วยการตกลงมาเร็วมาก เผ่าอีสานระวังตัวอยู่แล้ว จึงรีบกระโจนถ่วงตัวหลบไปด้านข้าง เมื่อมันฉกพลาด มันก็อ้าปากโชว์ฟันอันแหลมคมของมัน

มอๆ มอๆ สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ร้องพร้อมกับกระตืบเท้า คล้ายกับไม่พอใจที่สัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์มายุ่งกับเหยื่อของมัน เผ่าอีสานยังไม่ทันได้คั้งตัว บอลพลังลมก็โจมตีเข้ามา

"ช่วยแล้ว!" เผ่าอีสานร้องเสียงหลง ก่อนจะตัดสินใจเหวี่ยงหมักเข้าปะทะ เพื่อลดกำลังของบอลพลังลม

บึ้มมม!!! บึ้มมม!!! บึ้มมม!!!

บอลพลังลมไม่ได้จุโจมเพียงเผ่าอีสาน แต่มันโจมตีสัตว์อสูร

อนาคตอนค้ายักษ์ด้วย

ผลของการปะทะ ร่างของเผ่าอีสานต้องกระเด็นลิ่งไปกับพื้นหลาย
ทลบ ส่วนร่างของสุรจจะนาคนค้ายักษ์เพียงสายไปสายมาเล็กน้อย

สัตว์อสูรจจะนาคนค้ายักษ์ไม่ได้สนใจสัตว์อสูรควายป่ายักษ์ มันพุ่ง
หัวดกใส่เผ่าอีสานต่อเนื่อง

ฟูบ! ฟูบ! ฟูบ! เผ่าอีสานกลิ้งตัวหลบเป็นพัลวัน

เผ่าอีสานคิดตัวขึ้นจากพื้น และเคลื่อนร่างออกห่างจากสัตว์อสูรจ
จะนาคนค้ายักษ์ เผ่าอีสานปล่อยยันต์ออกมา แต่ยังไม่ทันได้ขีดเขียน
สัตว์อสูรจจะนาคนค้ายักษ์ก็ฟาดหางใส่เผ่าอีสานเสียแล้ว

คুমम्म!!!

"อ้ากกก!!!" เผ่าอีสานร้องลั่น ร่างกระเด็นไปไกลกว่ายี่สิบเมตร

โครम्मม!!! ร่างของเผ่าอีสานฟาดลงกับพื้น ก่อนจะกระอักเลือดสดๆ
ออกมาคำใหญ่ สัตว์อสูรจจะนาคนค้ายักษ์จะโจมตีต่อเนื่อง แต่สัตว์อสูร
ควายป่ายักษ์วิ่งเข้ามาชนราวกับหวงเหยื่อ ร่างของมันกระเด็น ไม่สามารถ
โจมตีเผ่าอีสานได้อีก

เผ่าอีสานรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นและวิ่งหนี ปกติถ้าเจอสัตว์อสูรจ
จะนาคนค้ายักษ์เพียงตัวเดียว เผ่าอีสานไม่มีทางกลัว แต่ปัจจุบันมีสัตว์
อสูรควายป่าระดับ 70 อยู่ด้วย ถ้าสู้มีแค่ทางตายสถานเดียว

สัตว์อสูรจจะนาคนค้ายักษ์และสัตว์อสูรควายป่ายักษ์ต่างเผชิญหน้า
กันในระยะประชิด ทั้งสองฝ่ายต่างโยกตัวไปมา เมื่อเห็นเผ่าอีสานแผ่หนี
พวกมันก็ตัดสินใจไล่ล่าตามหลัง

"อะไรวะ ทำไมพวกเอ็งไม่สู้กัน" เผ่าอีสานบ่นเสียงดัง

ตอนนี้เผ่าอีสานใช้วิชาตัวเบาหนีเต็มที่ เผ่าอีสานไม่มองกลับไปด้าน
หลัง เพราะรู้อยู่แล้ว พวกมันทั้งสองตัวต่างก็กำลังไล่ล่าตัวเอง

เผ่าอีสานกระเสือกกระสนหนีอยู่เกือบหนึ่งกิโลเมตรก็ต้องอ้าปาก
ค้าง รีบเบรกรถจักรยานเร่งเสียงการทรงตัว ใบหน้าเกือบจะทึมลงพื้นดิน เหตุผล
ที่เผ่าอีสานต้องเบรกร่างกะทันหัน เพราะด้านหน้ามีฝูงสัตว์อสูรหมาป่า
เลือกจำนวนมากรั้งพักเหนื่อยอยู่

'สัตว์อสูรราชาหมาป่าเลือก ระดับ 70 เครียมจุโจม' เสียงคอมพิวเคอร์
ในหัวของเผ่าอีสานรายงาน หลังจากนั้นก็มีเสียงแจ้งรายงานว่ามีเหล่า

สมุนของหมาป่าเลือกเตรียมโจมตีอีกหลายร้อยตัว

"โอ้! ชีวิตข้า ทำไมมันบัคซบเยี่ยงนี้ นี่สวรรค์จะไม่ให้ทางรอดแก่ข้าเลยหรือ" เฒ่าอีสานครางเบาๆ

ตอนนี้ไม่ว่าจะหันหน้าไปทางไหน เฒ่าอีสานก็เผชิญหน้ากับอันตราย เฒ่าอีสานคัดลिनใจเลือกหนีไปทางฝูงสมุนสัตว์อสูรหมาป่าเลือก

ทุกอย่างเป็นไปตามการคำนวณของเฒ่าอีสาน สัตว์อสูรราชาหมาป่าเลือกไม่ได้เคลื่อนไหว มันจึงมองไปยังสัตว์อสูรจระเข้ขนาดคอนด้ายักษ์และสัตว์อสูรควายป่ายักษ์คาเมมิง

มอๆ! มอๆ! สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ร้องงู๋

กรรๆ! กรรๆ! สัตว์อสูรราชาหมาป่าเลือกก็เริ่มคำราม

เสียงเหล่านี้ทำให้เหล่าสมุนต่างพากันส่งเสียงคำรามบ้าง สัตว์อสูรจระเข้ขนาดคอนด้ายักษ์ไม่กลัวเกรงใครเหมือนกัน มันเลื้อยเข้าสู่และยกตัวขึ้นสูง

ด้านเฒ่าอีสานกำลังคกอยู่ในวงล้อมของสัตว์อสูรหมาป่าเลือกจำนวนมาก คาบในมือถูกเหวี่ยงฟันใส่สัตว์อสูรที่บุกเข้ามาโจมตี เฒ่าอีสานไม่ได้คิดจะใช้คัมภีร์ยันต์ในเวลานี้ เพราะมันจะไปกระตุ้นให้ตัวเองเป็นจุดสนใจทางรอดเพียงหนึ่งเดียวของเฒ่าอีสานก็คือ ให้พวกมันปะทะกันเอง

ห่างออกไป 500 เมตร

มีกองกำลังของกิลด์ลายพักษัยซ่อนอยู่ในป่า กองกำลังนี้มีผู้เล่น 20 คน ทุกคนกำลังมองไปยังสนามรบตรงหน้า

"เฒ่าอีสาน งานนี้มันตายแน่นอน" สิงเทียน ที่มีฉายาว่า เทพธนูกล่าวขึ้น

"ไอ้แก่คนนี้หรือ เฒ่าอีสาน" ชายหนุ่มหน้าคาหล่อเหลาถาม

"ใช่แล้ว นิ้วเดียวสังหาร มันเป็นผู้เล่นที่เราต้องกำจัดให้เร็วที่สุด นายเพิ่งเข้ากิลด์มาใหม่จำไว้ให้ดี เจอคนของกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ฆ่ามันได้ทุกคนมีอะไรเกิดขึ้น กิลด์รับผิดชอบเอง" สิงเทียนตอบ

"หึๆ ไม่นึกว่า ไอ้แก่จะมาทำภารกิจที่นี่" ผู้เล่นผมสั้นคิ้วคอกคำอีกคนกล่าวขึ้น

"มันไม่มาทำภารกิจหรอก มันก็คงมาหาคัมภีร์ยันต์ร่างแยกนั้นแหละที่เหยี่ยวแดง แต่ดูจากสถานการณ์ พวกเราคงไม่จำเป็นต้องลงมือ มันก็คง

ได้ไปเยือน NPC ผู้ให้กำเนิดเรี่ยวๆ นี้ ฮ่าๆ" สิงเทียนตอบ

"น่าเสียดาย ฉันทัดจะใช้คัมภีร์ยันต์ร่างอสุรประทะกับมันคูเสียหน่อย" นิ้วเดียวสังหารกล่าวเสียงเรียบ

"แม้ยันต์ร่างอสุรจะแข็งแกร่ง แต่ระดับของไอ้แก่นั้นสูงกว่านาย ยิ่งไงมันก็สามารถเอาชนะนายได้" เขี้ยวแดงเอ่ยปากเตือน

"ฮ่าๆ รอมันระดับลด ค่อยสู้กับมันก็ยังไม่สาย" สิงเทียนกล่าวยิ้มๆ

"ถ้ามันระดับลด ฉันทัดชนะง่ายขึ้นไปสิ ฉันทัดอยากจะทำอะไรแก่นั้น ในเวลานี้มากกว่า" นิ้วเดียวสังหารคำราม

เขี้ยวแดงสำยหน้า กล่าวว่า "นายประมาทไอ้แก่นั้นเกินไปแล้ว"

"ช่างเถอะพี่เขี้ยวแดง ยิ่งไงชะ ไอ้แก่นักไม่รอดไปจากที่นี่หรอก ฮ่าๆ" สิงเทียนตอบ เพราะตัวเองพึงพอใจไปเรียบร้อยแล้ว งานนี้แค่อีสาน ระดับต้องลดแน่นอน

เขี้ยวแดงนั่งคิด เขามองไปยังร่างของเผ่าอีสานที่กำลังปะทะกับ สัตว์อสูรหมาป่าเลือดที่รุมล้อมรอบทิศทางแล้วสำยหน้า กล่าวว่า "ทำไม... พวกเราจึงเห็นไอ้แก่นอีสานคนเดียว"

"คนของมันคงถูกฆ่าไปหมดแล้วมั้ง ฮ่าๆ" สิงเทียนตอบพร้อมกับ หัวเราะขำ

"เป็นไปได้ไม่ได้ ผู้เล่นกิลด์มันฝีมือสูงส่งมาก โอกาสถูกฆ่าทั้งหมด เป็นไปได้น้อยกว่าน้อย" เขี้ยวแดงวิเคราะห์ตามความเชื่อของตัวเอง

"งั้นมันก็ลงมาหาคัมภีร์ยันต์ร่างแยกคนเดียว" สิงเทียนพูดต่อ

เขี้ยวแดงสำยหน้า กล่าวว่า "การมาหาคัมภีร์ยันต์ร่างแยก ยิ่งไง มันก็ต้องนำคนมาเป็นกลุ่ม"

สิงเทียนใช้สตินิ่งคิดเล็กน้อยก็พยักหน้า กล่าวว่า "พี่เขี้ยวแดง พูดถูก เป็นไปได้ มันจะมาหาคัมภีร์ยันต์ร่างแยกแค่ตัวคนเดียว แต่... คนของมันไปไหนกันหมด ถ้าไม่ได้ถูกสัตว์อสูรฆ่าตายตามที่ฉันพูด"

"มันอาจจะแยกกันไปหาเบาะแสของคัมภีร์ที่ต่างๆ ก็ได้" นิ้วเดียวสังหารกล่าวแสดงความคิดเห็นบ้าง

"จริงด้วย มันต้องมาเป็นกลุ่ม และแยกกันค้นหาเบาะแสคัมภีร์ยันต์ ร่างแยก ส่วนไอ้แก่นอีสาน มันมีความทะนงถือดีสูง มันคงคิดว่ามันไร้เทียมทาน มันจึงเดินทางสำรวจคนเดียว หึๆ ความประมาทนี้ ทำให้มันต้องพบ

จุดจบที่นี้ น่าเสียดายแทนมันจริงๆ" เขี้ยวแคงกล่าวขี้มๆ เพราะข้อสันนิษฐานนี้น่าจะใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่สุด

หลายนาทีก่อนหน้านี้

นางซาสะกกรอยตามสัคร้อสุรควายป่ายักษ์มาจนกระทั่งพบรอยสัคร้อสุรจูงอะนาคอนด้ายักษ์อีกรอย นางซาจึงขมวดคิ้ว

"ท่าทาง...ลุงจะเจอแจ็กพอคแฮะ" นางซากล่าวจบ เขาก็สำรวจดูขนาดของสัคร้อสุรจูงอะนาคอนด้ายักษ์จากรอยบนพื้น

"ตัวใหญ่จริงๆ ฝีมืออย่างเรา ไม่ต้องฝันจะฆ่ามันได้" นางซาถอนใจและมองไปยังทิศทางที่ป่าเกิดความเสียหาย ซึ่งมันชัดเจนแทบไม่ต้องมานั่งหาร่องรอยจุดที่เผาอีสานหนีไปให้เสียเวลา นางซารีบมุ่งหน้าตามต่อไปทันที

นางซาเดินทางได้หนึ่งกิโลเมตร เขาก็ต้องชะงัก เมื่อได้ยินเสียงหอนของเหล่าสัคร้อสุรหมาป่าเลือกที่คุ้นเคย นางซาารู้สึกใจหายไม่น้อย

"ลุงช่วยแล้ว เจอสามเค้ง!"

นางซารีบวิ่งไปตามเสียง ในที่สุดเขาก็มาอยู่ติดกับพื้นที่โล่ง ซึ่งมีฝูงหมาป่าเลือกรวมตัวกันอยู่ นางซามองออกไปจากพุ่มไม้ เขาพบเจอสัคร้อสุรควายป่ายักษ์ สัคร้อสุรจูงอะนาคอนด้ายักษ์ และสัคร้อสุรฝูงหมาป่าเลือก ซึ่งมีราชาระดับ 70 คุมฝูงมา

"ลุง!" นางซาร้องอุทาน เมื่อเห็นเผาอีสานกำลังปะทะกับฝูงสัคร้อสุรหมาป่าเลือก ในขณะที่สัคร้อสุรควายป่ายักษ์กับสัคร้อสุรจูงอะนาคอนด้ายักษ์ก็กำลังโจมตีเข้าหาฝูงหมาป่าเลือก สัคร้อสุรควายป่ายักษ์มีปฏิกริยากับสีร่างกายหมาป่าเลือกเป็นพิเศษ ดวงตาทั้งสองข้างของมันจึงแดงก่ำ

"สัคร้อสุรควายป่ากำลังคลั่ง" สิ้นเสียงนางซา สัคร้อสุรควายป่ายักษ์ก็ไล่ขวิดมั่วไปหมด สัคร้อสุรจูงอะนาคอนด้ายักษ์ฉกใส่สัคร้อสุรหมาป่าเลือกพร้อมกับม้วนตัวฟาดไปด้วย

ฝูงสัคร้อสุรหมาป่าเลือกไม่ได้เกรงกลัว หลายตัวกระโดดเข้ามากัดใส่ลำตัวของสัคร้อสุรจูงอะนาคอนด้ายักษ์ แต่ยังไม่สามารถเจาะผ่านหนังของมันเข้าไปได้

นางซาวาดสายตาไปหาเผาอีสานที่กำลังใช้ดาบรับมือรอบทิศทาง

เจ้าอีसानแม้จะเก่งและมีระดับพื้นฐานสูง แต่นางซาไม่ได้คาดหวังเจ้าอีसानจะชนะ เพราะฝ่ายตรงข้ามมีหลายร้อยตัว

นางซาเห็นเจ้าอีसानไม่ได้ใช้แผ่นยันต์สู้ เขาก็พอจะเข้าใจได้ เจ้าอีसानไม่ต้องการให้ตัวเองเป็นจุดสนใจ ไม่อย่างนั้นถ้าถูกโจมตีรอบทิศทางเมื่อไร จะไม่มีทางรอดอย่างแน่นอน

"จะช่วยยังงี้ดีนี่" นางซากล่าวขึ้น สถานการณ์ที่เป็นอยู่ปัจจุบัน ความชำนาญทางระเบิดไม่มีประโยชน์แม้แต่น้อย

"จริงสิ" นางซานึกอะไรขึ้นมาได้ เขาจึงรีบคิดค้อไปหาเจ้าอีसान ซึ่งกำลังต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย เจ้าอีसानได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น แม้ไม่ได้ดูหน้าจอ ตัวเองก็พอจะรู้ เป็นไอ้ตัวแสบโทรศัพท์มาอย่างแน่นอน เจ้าอีसानหาจังหวะดีๆ กดรับโทรศัพท์ ก่อนจะหันไปปรับมือกับสัคร์อสูรหมาป่าเลือกที่บุกเข้ามาต่อเนือง

"ไอ้ตัวแสบ เอ็งอยู่ที่ไหน" เจ้าอีसानร้องตะโกนเข้าไปในสาย

จากเสียงหอบหายใจของเจ้าอีसान นางซาพบว่า พลังกายของเจ้าอีसानได้ลดลงมามากแล้ว และถ้าปล่อยไว้อีกไม่นาน เจ้าอีसानต้องเคঁยงแน่

"อยู่ห่างจากลุงมาทางด้านทิศใต้ 300 เมตร" นางซาร้องตะโกนเข้าไปในสาย เพราะกลัวเจ้าอีसानไม่ได้ยิน

"เอ็งมีแผนให้ข้าฝ่าวงล้อมไปไหม" เจ้าอีसानเอ่ยปากถาม เพราะตอนนี้จนปัญญา ไม่รู้จะหนีไปจากที่นี่ได้อย่างไร ไม่ว่าจะมองไปทิศทางไหนก็เต็มไปด้วยอันตรายน

"มี..." นางซาตอบ

"รีบบอกข้ามาเร็วเข้า" เจ้าอีसानกล่าวขึ้น

"ได้! ลุงต้องถอยออกมาตามทิศที่ฉันทั้งอยู่ ฉันทั้งยิงธนูใส่ซาลาเปาไปช่วย" นางซากล่าวขึ้น ทำให้เจ้าอีसानต้องเบ้ปาก

"แปลว่า ข้าต้องวิ่งกลับไปหาสัคร์อสูรควายป่ายักษ์กับไอ้จิ้งจอกนั่นหรือ เอ็งช่วยเปลี่ยนทิศทางยิงธนูหน่อยไม่ได้หรือไงวะ" เจ้าอีसानเอ่ยปากต่อรอง

"ทิศอื่นๆ ไม่มีที่ให้ฉันทั้งหลบซ่อนตัว ถ้าฉันทั้งออกไปยิงธนูในสถานที่โล่งๆ จนฝูงสัคร์อสูรหมาป่าเลือกเห็นตัว ฉันทั้งกลายเป็นเนื้อบคินในเวลา

ไม่นาน" นางซาตอบ

"เอว่ะ ยังไงก็ใกล้ตายอยู่แล้ว เสียงคุสักรั้งก็ได้ เอ็งสามารถส่งซาลาเปาเพิ่มระดับมาให้ข้าแบบแมนๆ ภายในระยะทางเท่าไร" เฒ่าอีสานปากถาม

"ระยะ 50-60 เมตรชั่ววูบๆ ตรงเป้าหมาย แต่ถ้า 100 เมตร ลุงต้องวิ่งไปเก็บซาลาเปาเอง แน่นอนถ้าศัตรูอสูรเขมือบทูซาลาเปาแทน ลุงจะชวยมากขึ้นทันที" นางซาอธิบาย

"โอเค ข้าจะบุกไปแล้ว แต่ถ้าข้าไม่ไหว เอ็งก็ร้องตะโกนบอกข้า และยิงธนูส่งซาลาเปามาเลย ข้าจะหาทางเก็บซาลาเปาเอง" เฒ่าอีสานกล่าวขึ้น

"ได้ๆ" นางซาตอบสั้นๆ จบ เฒ่าอีสานก็เริ่มเปลี่ยนทิศทางการบุกเป็นถอยกลับออกมาเรื่อยๆ

กิลด์ล่ายพัคค์ชุมนุมการต่อสู้ในป่า

ทุกคนค่อนข้างแปลกใจเมื่อพบว่าเฒ่าอีสานที่เมื่อครู่บุกอย่างคุดันอยู่ๆ กลับถอยโดยไม่ทราบสาเหตุ

"ไอ้แกมันคิดอะไรของมัน" สิ่งเทียนกล่าวขึ้นลอยๆ

"มันโง่หรือเปล่า นี่เข้าไปหาศัตรูอสูรควายป่ายักษ์กับศัตรูอสูรรูอะนาคอนค้ายักษ์" นิ้วเดียวสังหารกล่าวพร้อมกับยิ้มเยาะสคิปัญญาของเฒ่าอีสาน

"แปลกมาก มันไม่น่าถอยโดยไม่เหตุผล การถอยของไอ้แก ถ้าดูจากมุมมองของพวกเรา มันถอยไปตายชัดๆ ถ้าบุกไปด้านหน้ายังมีความหวังหนีรอดมากกว่า" เขี้ยวแดงกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง เพราะการกระทำของเฒ่าอีสานมันขัดต่อเหตุการณ์เอาชีวิตรอด

"สงสัยอัลไซเมอร์กินสมองไอ้แกระหว่างต่อสู้ ฮ่าๆ" นิ้วเดียวสังหารพูดแล้วหัวเราะเสียงดัง

"ฮ่าๆ นิ้วเดียวสังหาร นายพูดถูกวะ ถ้าไอ้แกไค้ยืนที่นายพูดคงเจ็บใจพิลึก ฮ่าๆ" สิ่งเทียนหัวเราะเสียงดังอีกคน

ส่วนเขี้ยวแดงไม่ได้หัวเราะไปตามเพื่อน แต่จ้องมองไปที่เฒ่าอีสานแทน

ในสนามรบที่ซูลมุน

เจ้าอีसानบุกฝ่าวงล้อมกลับไปหาสัตว์อสูรควายป่ายักษ์และสัตว์อสูรจระนาคอนค้ายักษ์ ซึ่งกำลังปะทะกับสมุนสัตว์อสูรหมาป่าเลือด การปรากฏตัวของเจ้าอีसान ทำให้พวกมันหยุดปะทะกัน และหันมามองเหยื่อตาเป็นมัน แม้แต่ราชาหมาป่าเลือดที่ยืนดูก็ขยับตัวออกมาร่วมวงด้วย

"โอ! สามต่อหนึ่ง นี่ยังไม่นับรวมสมุนของหมาป่าอีกนะ เฮอ...ข้าจะโปรกได้ไงวะ" เจ้าอีसानรำพึง สีหน้าเต็มไปด้วยความวิตกกังวล

เจ้าอีसानเคลื่อนไหวร่างอีกไม่นาน ตัวเองก็ตกอยู่ในวงล้อมของสัตว์อสูรโหดทั้งสามชนิด เจ้าอีसानมองไปยังตำแหน่งที่ฉางซาอยู่ ซึ่งห่างออกไป 120 เมตร

"อีก 70 เมตร ข้าจะไปถึงด้วยวิธีไหนเนี่ย" เจ้าอีसानบ่นยังไม่จบ สัตว์อสูรจระนาคอนค้ายักษ์ก็พุ่งเข้ามาโจมตีก่อน ส่วนสัตว์อสูรควายป่ายักษ์พอเห็นเจ้าอีसानมันก็เลิกคลั่ง หันมาเล่นงานเหมือนกัน

เจ้าอีसानพุ่งตัวหลบการฉกเป็นพัลวัน โชคดีสัตว์อสูรควายป่ายักษ์ก็คิดจะเล่นงานเจ้าอีसानเช่นกัน มันจึงปะทะกับสัตว์อสูรจระนาคอนค้ายักษ์เพื่อช่วงชิงเหยื่อไปเป็นของมัน

สมุนสัตว์อสูรหมาป่าเลือดบริเวณนี้เปลี่ยนเป้าหมายจากสัตว์อสูรควายป่ายักษ์ และสัตว์อสูรจระนาคอนค้ายักษ์ พุ่งเข้าโจมตีเจ้าอีसानแทน พวกมันหวังจะใช้ฟันอันแหลมคมฉีกกระชากร่างกายศัตรูให้เป็นชิ้นๆ

เจ้าอีसानเหวี่ยงคาบพินรอบทิศทาง คาบของเจ้าอีसानน่าจะระดับสูงมาก จึงสามารถต้านรับคมเขี้ยวของสัตว์อสูรหมาป่าเลือดโดยไม่เกิดความเสียหายใดๆ

สัตว์อสูรจระนาคอนค้ายักษ์ควัดหางม้วนเป็นเกลียวหวังจับเหยื่อ แต่เจ้าอีसानรู้ทัน รีบคิดตัวเหินร่างขึ้นไปเหยียบหัวสัตว์อสูรหมาป่าเลือดตัวหนึ่งและดีดออกห่างในจังหวะต่อมา หางของสัตว์อสูรจระนาคอนค้ายักษ์จึงพันร่างหมาป่าเลือดแทน เท้าเจ้าอีसानยังไม่ทันได้เหยียบพื้นดิน ค้านซ้ายก็พบหัวของสัตว์อสูรควายป่ายักษ์พุ่งชนเข้ามา

"บัคซบ!" เจ้าอีसानคำราม แล้วออกหมัดซ้ายซัดเต็มกำลัง แม้ร่างจะลอยอยู่ในอากาศ

ตูมมม!!! ร่างของเจ้าอีसानกระเด็นทันที

โครมมม!!! เลือคสคๆ ทะลักออกมาอีกครั้งเมื่อร่างฟาดพื้น เฒ่าอีसानไม่ได้กังวลถึงอาการบาดเจ็บ เพราะการชนของสัตรีอสูรควายป่ายักษ์เมื่อครู่ แรงกระแทกได้ส่งร่างกายของเฒ่าอีसानหลุดออกจากวงล้อมได้สำเร็จ เฒ่าอีसानรีบฉวยโอกาสตีคว้างลุกขึ้น และใช้วิชาตัวเบาเห็นร่างหนี

คูมมม!!! เสียงพ่นคินระเบิด เฒ่าอีसानเบรกร่างตัวโค้ง เมื่อด้านหน้าของตัวเองถูกขวางไว้ด้วยสัตรีอสูรราชาหมาป่าเลือกกระดืบ 70 มินจ้องมอง เฒ่าอีसानตาเหม็ง

"ไอ้ตัวแสบ ข้ามผ่านมันไปไม่ได้แน่" เฒ่าอีसानร้องตะโกน

"เข้ามาอีกไม่ได้หรือ 90 เมตรมันไกลเกินไป" ฉางซาร์้องตะโกนกลับมา

เฒ่าอีसानกระอักเลือดออกมาอีกรอบ ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า "ก็ได้อ"

เฒ่าอีसानตอบรับแล้วทะยานบุกเข้าหาราชาสัตรีอสูรหมาป่าเลือก ในขณะที่ขวิดกันสัตรีอสูรจะนาคอนค้ำยักซ์และสัตรีอสูรควายป่ายักษ์ก็ถูกสัตรีอสูรหมาป่าเลือกล้อมไว้ เพื่อไม่ให้ไปยุ่งกับเหยื่อของราชาพวกมัน

กรร! กรร! ราชาหมาป่าเลือกคำราม มันอ้าปากไล่จับศัตรูทันที เฒ่าอีसानเคลื่อนร่างหลบหลีกพลัน คาบในมือถูกฟันเข้าใส่กรงเล็บของมัน แต่เพราะระดับแตกต่างกัน 3 ระดับ ร่างเฒ่าอีसानจึงปลิวกระเด็นกลับไปทางเคิม

โครมมม!!! ร่างเฒ่าอีसानฟาดลงกับพื้น ก่อนจะพ่นเลือดออกจากปากเป็นฝอย สัตรีอสูรราชาหมาป่าเลือกกระโจนเข้ามาอ้าปากจับเหยื่อ เฒ่าอีसानรีบกลิ้งตัวหลบหนี มันจึงจับพลาดเป้า

สัตรีอสูรราชาหมาป่าเลือกยังตามไล่จับซ้ำ เฒ่าอีซานเหวี่ยงคาบในมือฟันปะทะสุดแรงเกิด เปรี๊ยะ! คาบในมือเฒ่าอีसानปลิวกระเด็น มือที่ใช้จับคาบพันติดกับซาด้าน เฒ่าอีซานเมื่อเห็นช่องว่างที่ขาคู่หน้าของมันก็ไม่รอช้า รีบพุ่งร่างมุดเข้าไป และอาศัยเส้นทางใต้ท้องสัตรีอสูรหมาป่าเลือกแผ่นหนีออกไต่หว่างขาหลังของมัน

"บัคซบ! นึกไม่ถึงชีวิตนี้จะได้ลอคไต่หว่างขาหมาป่า" เฒ่าอีซานบ่นเมื่อพันหว่างขาหมาป่าเลือก เฒ่าอีซานก็วิ่งเค็มฝิเท้า

"ไอ้หนุ่มเทพ!" เฒ่าอีซานแหกปากร้องลั่นสุดชีวิต

พริบตาลูกธนูคอกหนึ่งก็พุ่งลอยมาในอากาศ เฒ่าอีซานรีบเห็นร่าง

พลิกตัวกลางอากาศรับเอาลูกธนูไว้ พอเท้าเปล่าอีसानถึงพื้น ทูรชาลาเปา ที่ติดอยู่กับปลายลูกธนูก็ถูกกักกินจนหมด

บึ้มมม!!! เฒ่าอีसानระเบิดพลังยุทธออกมาข่มขวัญสัตว์อสูรทันที ด้วยพลังพื้นฐานระดับ 70 ทำให้สัตว์อสูรทุกตัวต้องชะงักการบุก โดยเฉพาะ สัตว์อสูรราชาหมาป่าเลือด มันเบรกรเท้าทันที เมื่อพบศัตรูของมันอยู่ ก็ แข็งแกร่งขึ้น

กิลด์ลายพยัคฆ์ที่ซุ่มดูอยู่รู้สึกตกใจมาก เมื่อพบว่าระดับพื้นฐาน ของเฒ่าอีसानอยู่ๆ ก็แข็งแกร่งขึ้นโดยไม่ทราบสาเหตุ การกินชาลาเปาของ เฒ่าอีसान ในกลุ่มกิลด์พยัคฆ์ไม่มีใครเห็นเหตุการณ์ เพราะระยะทางมัน ไกลจนเกินไป ทุกคนจึงมองไม่เห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้น

"บัคซบ! ระดับพลังยุทธต่างจากเดิมเหมือนเป็นคนละคน" สิงเทียน กล่าวขึ้น

"ไอ้แก่ระดับพื้นฐานเพิ่มระหว่างการต่อสู้หรือ ช่างโชคคือจริงๆ" นิ้วเดียวสังหารรำพึง สีหน้าอึ้งมาก

เหยี่ยวแดงสายหน้า กล่าวว่า "ไม่ใช่ พลังมันแข็งแกร่งเกินไป น่าจะ ขึ้นจากพื้นฐานเดิม 2-3 ระดับ"

"เป็นไปได้ ถ้าระดับพื้นฐานไอ้แก่เลื่อนก็น่าจะเลื่อนแค่ระดับ เดียว" สิงเทียนหันมาถาม เพราะเขาไม่เชื่อเด็ดขาดว่า เฒ่าอีसानจะระดับ เลื่อนที่เดียว 2-3 ระดับได้

"หึ! มันไม่ได้เลื่อนระดับหรอก แต่ไอ้แก่จอมเจ้าเล่ห์ ความจริงมัน ไม่ได้ใช้ระดับพื้นฐานที่แท้จริงของมันเข้าสู่ตั้งแต่ต้น ส่วนเพราะเหตุใด ฉัน ก็ไม่อาจเดาใจมันได้" เหยี่ยวแดงตอบ

"หา! ระดับพื้นฐานมันเก็บซ่อนกันไว้ด้วยหรือ" นิ้วเดียวสังหารเอ่ย ปากถาม

เหยี่ยวแดงพยักหน้า กล่าวว่า "นี่มันเป็นเกม อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละ"

สิงเทียนสูดหายใจลึกๆ กล่าวว่า "ถ้าความสามารถมันสูงส่งขนาดนี้ การบุกฆ่ามันคงทำไม่ได้ง่ายๆ แล้ว"

"ดูการต่อสู้ต่อไป เราต้องเก็บข้อมูลของมันให้หมด เพื่อประโยชน์

ของพวกเราในอนาคต" เขี้ยวแดงกล่าวเสียงเรียบ แล้วหันไปดูการต่อสู้ของเหล่าอีสานที่เห็นในระยะไกลอีกครั้ง

ในสนามต่อสู้

เมื่อเหล่าอีสานระเบิดพลังยุทธเสร็จ สัตว์อสูรก็เริ่มหันมาสนใจเหล่าอีสานกันหมด พวกมันอยู่ๆ ก็บุกเข้ามาหาเหล่าอีสานพร้อมกัน ทำให้เหล่าอีสานคาเหลือก

"บัคซบ! เกิดบ้าอะไรอีกวะ" เหล่าอีสานแหกปากร้องลั่นก่อนจะโกยแนบวิ่งหนี ลำพังสัตว์อสูรโหดตัวเดียวก็พอจะสู้ได้ แต่ถ้าต้องปะทะกับทั้งหมด ต่อให้เหล่าอีสานระดับสูงกว่านี้อีก 1-2 ระดับ ก็ยังคิดหนัก

"อ้าว! ลุงอย่างวิ่งมาทางฉันสิ วิ่งไปทางอื่น" ฉางซาริบแหกปากร้องเตือน เพราะขึ้นให้สัตว์อสูรบุกเข้ามา เขาถูกเหยียบแบนคิดคืนตายอนาถแน่นอน

เหล่าอีสานเพิ่งนึกขึ้นมาได้จากเสียงเตือนทางโทรศัพท์ จึงวิ่งอ้อมหนีไปทางอื่น ด้วยวิชาตัวเบาระดับ 70 เหล่าอีสานไม่กลัวจะหนีไม่พ้น

สัตว์อสูรหมาป่าเลือดที่ขวางหน้าพุ่งเข้าหาเหล่าอีสาน แต่ความเร็วที่ระดับ 70 สูงมาก ไม่มีตัวไหนโจมตีเหล่าอีสานถูกแม้แต่ตัวเดียว แถมพวกมันยังพุ่งชนกันล้มระเนระนาด เหล่าสัตว์อสูรควายป่ายักษ์ สัตว์อสูรจระเข้คอนคำยักษ์ และสัตว์อสูรราชาหมาป่าเลือด ต่างเคลื่อนร่างไล่ล่าเหล่าอีสานกันหมด รวากับต้องการแข่งขันว่าใครแน่นกว่ากัน

ตอนนี้คนที่ตกใจที่สุดคงหนีไม่พ้นกิลด์ล่ายพยัคฆ์ เพราะทิศทางที่เหล่าอีสานวิ่งหนีมา มันเป็นตำแหน่งที่พวกเขากำลังเฝ้าดูอยู่พอดี

"ไอ้แก่แล้ว ทำบ้าอะไรวะเนี่ย" สิงเทียนร้องเสียงหลง

"พวกเราหนีเร็ว" นิ้วเดียวสังหารร้องเตือน

"มันสายไปแล้ว เตรียมพร้อมรบด่วน" เขี้ยวแดงแหกปากตะโกน

เหล่าสมุนต่างแตกฮือกันออกมาเตรียมพร้อมรับมือกับฝูงสัตว์อสูร นานาชนิดที่กำลังบุกเข้ามา เขี้ยวแดงยังไม่ได้ทำอะไรต่อ เหล่าอีสานก็พาเหล่าสัตว์อสูรมาถึงแล้ว เหล่าอีสานตกใจเหมือนกัน เมื่อพบกลุ่มผู้เล่นโผล่ออกจากแนวป่า และเมื่อเห็นใบหน้าโกรธจัดของเขี้ยวแดง เหล่า

อีสานก็คลี่ยิ้ม

"นี่ไม่ถึงว่าจะมาเจอกันที่นี่" เฉ่าอีสานร้องตะโกนทักทาย
สิงเทียยนคงโมโหมาก จึงพุ่งเข้าหาเฉ่าอีสาน "ไอ้แก่! ตาย!"

"อย่า! สิงเทียยน" เขี้ยวแดงร้องเตือน

แค่สายไปแล้ว สิงเทียยนพิวส์ขาด ทะยานเข้าหาศัตรูพร้อมกับยิงหมัด
ออกไป เฉ่าอีสานปัจจุบันมีระดับ 70 มีหรือจะกลัวสิงเทียยน จึงยิงหมัด
ออกรับเต็มที่

ตูมมม!!!

"อ้ากกก!!!" สิงเทียยนแหกปากร้องลั่น ร่างกระเด็นย้อนกลับไปทาง
เดิม เขี้ยวแดงรีบเหินร่างขึ้นไปปรับร่างเพื่อนไว้ เฉ่าอีสานหัวเราะ ฉวย
โอกาสรีบเคลื่อนร่างผ่านคนของกิลด์ลายพยัคฆ์ไป

"ฮ่าๆๆ ขอบใจพวกเอ็งที่มาช่วยเหลือข้า"

สิ้นเสียงเฉ่าอีสาน สัตว์อสูรควายป่ายักษ์ก็พุ่งทะยานมาถึงด้านหน้า
ของกิลด์ลายพยัคฆ์พอดี คุณเหมือนมันจะไม่ได้สนใจจะหยุด มันยังทะยาน
บุกฝ่าเข้าไปในกลุ่มผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์ ทำให้เหล่าผู้เล่นต้องแตกฮือ
เฉ่าอีสานเบิกตาโต เมื่อเห็นสัตว์อสูรควายป่ายักษ์คิจะเล่นงานแค่ตนเอง
เท่านั้น

"ทำไมเอ็งต้องเล่นงานแต่ข้าวะ" เฉ่าอีสานบ่นอุบ

เหล่าสัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์และสัตว์อสูรราชาหมาป่าเลือด
ยักษ์ เมื่อเห็นเหยื่อรายใหม่ก็ทะยานเข้าหาทันที เขี้ยวแดงหน้าซัดเผือก
รีบร้องตะโกนเสียงดังลั่น

"ศัตรูคงมือเกินไป สู้พลางหนีพลาง"

ตูมมม!!! ผู้เล่นกระเด็น เมื่อสัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์หวดหาง
ของมัน ก่อนจะฉกโจมตีใส่ผู้เล่นที่อยู่ใกล้ที่สุด สมุนกิลด์ลายพยัคฆ์เหวี่ยง
ดาบฟัน

เปรี้ยง! เกล็ดบริเวณปากของจระเข้คอนด้ายักษ์แข็งมาก คมดาบ
ไม่สามารถทำอะไรได้ แดมระดับพื้นฐานสัตว์อสูรก็สูงกว่า ทำให้ร่างของ
เขาต้องกระเด็น ดาบที่เหวี่ยงฟันหลุดออกจากมือ สัตว์อสูรจระเข้คอนด้ายักษ์
รีบพุ่งฉกตามไปทันที

"อ้ากกก!!!" สมุนกิลด์ลายพยัคฆ์ร้องลั่น เมื่อถูกสัตว์อสูรจระเข้-

คอนดั้ยักซ์เขมือบร่างไว้เต็มปาก

"ช่วยด้วย!" ผู้เล่นเคราะห์ร้ายร้องตะโกนบอกเพื่อนๆ ให้ช่วยเหลือ แต่ก็ไม่มีใครช่วยได้ เพราะทุกคนก็กำลังต่อสู้กับสัตว์อสูรอย่างหนักหน่วงเช่นกัน

"ม่ายยย...นะ" สมุนกิลด์ลายพยับครึ่งร้องอย่างสิ้นหวัง ชั่วครู่เดียว สัตว์อสูรอะนาคอนดั้ยักซ์ก็ขยับปากกลืนร่างของสมุนผู้เคราะห์ร้ายหายเข้าไปในปากของมัน

สัตว์อสูรราชาหมาป่าเลือกก็โหดไม่แพ้กัน มันกระโจนเข้ามาเหยียบผู้เล่นไว้ไต่อยู่เท่า และใช้ฟันฉีกร่างของผู้เล่นจนกลายเป็นแสงหายไป

นิ้วเดียวสังหารใช้ยันคร่างอสูรกลายเป็นหมึกควายยักษ์บุกฝ่าวงล้อมออกไป ยันคร่างอสูรทำให้นิ้วเดียวสังหารมีลักษณะสูงใหญ่กว่าสี่เมตร ใบหน้าของเขาหลังใช้คัมภีร์ยันคร่างอสูร จะกลายเป็นผสมกันระหว่างหน้าสัตว์อสูรหมึกควายยักษ์กับใบหน้าผู้เล่น แน่แน่นอนแม้จะอยู่ในร่างอสูร นิ้วเดียวสังหารก็สามารถพูดคุยสื่อสารกับคนอื่นได้ ส่วนโครงสร้างเท้าและแขนก็จะใหญ่โตเหมือนกับสัตว์อสูรหมึกควายยักษ์ และมีขนขึ้นเต็มไปหมด รูปลักษณะนี้สามารถวิ่งได้ด้วยสองเท้า สามารถเก็บเล็บเวลากำหมัด และสามารถปล่อยเล็บไว้แทงศัตรูได้อย่างใจ

เมื่อนิ้วเดียวสังหารกลายร่างอสูร ก็ทำให้เขาเป็นจุดสนใจ สมุนสัตว์อสูรหมาป่าเลือกจึงไล่ล่าเขาเป็นฝูงใหญ่ นิ้วเดียวสังหารใช้กรงเล็บอันคมเหวี่ยงเข้าปะทะ คุณเหมือนการกลายร่างเป็นอสูรจะทำให้เขาแข็งแกร่งขึ้นคมเขี้ยวของสัตว์อสูรหมาป่าเลือกยังไม่สามารถสร้างบาดแผลสาหัสให้กับร่างอสูรของเขาได้

สิงเทียนหนีไปคนละทางกับนิ้วเดียวสังหาร เขาโชคดีกว่าเพื่อน เพราะสัตว์อสูรที่ไล่ล่าสิงเทียนมีเพียงไม่กี่ตัวเท่านั้น สิงเทียนถืออณูคูโจ คิดตัวขึ้นไปยืนบนต้นไม้ และปล่อยลูกอณูเหล็กพุ่งเข้าหาสัตว์อสูรหมาป่าเลือก

ฉีก! ฉีก! ฉีก! ลูกอณูเข้าเป้าทุกดอก สิงเทียนเน้นโจมตีที่ขาหลังของสัตว์อสูรตัวหน้า เมื่อมันล้มลง ตัวที่บุกเข้ามาก็ล้มระเนระนาด สิงเทียนจึงมีโอกาสนี้กระยะห่างจากฝูงสัตว์อสูรอีกหลายก้าวใหญ่

"บ๊อคซบ! ไอ้แก่..." สิงเทียนคำราม ในสมองของเขาคิดว่าสักวันหนึ่งจะต้องฆ่าเผ่าอีสานให้ได้ เขามั่นใจ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพราะเผ่าอีสาน

วางแผนไว้ทั้งสิ้น มันเป็นไปได้ที่จะบังเอิญลากมอนสเตอร์มาหาพวกเขาได้เหมาะเจาะเช่นนี้

ห่างจากตำแหน่งที่สิงเทียนอยู่ 100 เมตร เหี้ยวแดงกำลังต่อสู้กับฝูงสมุนสัตว์อสูรหมาป่าเลือดเกือบสามสิบตัว พวกมันบุกเข้าโจมตีอย่างไม่กลัวเกรง เหี้ยวแดงใช้กระบี่เป็นอาวุธ เขาเหวี่ยงฟันไปรอบๆ ตัว วิชิตัวเบาของเขาไม่ชี้เหร่ ฝูงสัตว์อสูรหมาป่าเลือดคึกจะเล่นงานเขาจึงไม่ใช่เรื่องง่าย

สัตว์อสูรหมาป่าเลือดตัวหนึ่งกระโจนเข้ามา เหี้ยวแดงสะบัดมือแทงกระบี่ออกไปทันที

สวบ! กระบี่เจาะทะลุลำคอของสัตว์อสูรหมาป่าเลือด คุมมม!!! เหี้ยวแดงใช้เท้าเตะร่างสัตว์อสูรกระเด็น ก่อนจะเรียกแผ่นยันต์ออกมา เขาสะบัดมือเขียนอักษรยันต์อย่างรวดเร็ว

"กินทักษะวงแหวนเพลิงสวรรค์ก่อนเป็นไง" เหี้ยวแดงร้องตะโกนและเหวี่ยงมือขึ้นไปบนท้องฟ้า พริบตาแผ่นยันต์ก็กลายเป็นวงแหวนเพลิง ขยายออกไปรอบตัวของเหี้ยวแดง

พีบ! พีบ! พีบ! ไฟลุกโชน สัตว์อสูรหมาป่าเลือดถูกไฟลุกไหม้ ต่างร้องด้วยความเจ็บปวด พวกมันยังไม่ตายและรีบกระโจนออกห่าง วงแหวนเพลิงกินอาณาเขต 30 เมตร รอบทิศทาง หน้าและต้นไม้รอบตัวเหี้ยวแดงรัศมี 30 เมตร ล้วนกลายเป็นไฟลุกไหม้

สัตว์อสูรหมาป่าเลือดสิบกว่าตัวพากันถลึงตัวกับพื้นหญ้าเพื่อดับไฟที่คิคนของมัน การโจมตีเมื่อครู่ทำให้พวกมันบาดเจ็บไปหลายสิบตัว แต่ไม่มีตัวไหนต้องตาย

เหี้ยวแดงปล่อยยันต์ชุดใหม่ออกมา เขาคว้ามือเขียนและส่งมันเข้าโจมตีสัตว์อสูรอีกครั้ง พายุหมุนก่อเกิดขึ้นเร็วมากๆ มันทะยานเข้าหาเหล่าสัตว์อสูรที่บาดเจ็บ หลายตัวกระโจนออกห่าง แต่หลายตัวก็ถูกพายุหมุนซัดเหวี่ยงร่างไปบนท้องฟ้า และตกลงบาดเจ็บเพิ่ม

เหี้ยวแดงหันไปเห็นสมุนหลายคนกำลังจับกลุ่มสู้กับสัตว์อสูรอยู่ไม่ไกล เขาก็เลิกความคึกจะสังหารสัตว์อสูรหมาป่าเลือดที่ได้รับบาดเจ็บตรงหน้า เขารีบเคลื่อนร่างไปช่วยเหลือ เพื่อลดการเสียชีวิตของเหล่าสมุนให้ได้มากที่สุด

นิ้วเดียวสังหารในร่างสัตรีอสูรหมีควายยักษ์ สังหารสัตรีอสูรหมาป่า เลือดอย่างคุดเคือด ป่าถูกทำลายเป็นบริเวณกว้าง เพราะมันเป็นการใช้ทรง เล็บเข้าต่อสู้

สัตรีอสูรหมาป่าเลือดต่างกระโจนเข้ามารุมจับทั้งขาและแขน พวก มันคิดจะฉีกร่างของนิ้วเดียวสังหารให้เป็นชิ้นๆ

"อ้ากกก!!!" นิ้วเดียวสังหารกู้อึ้ง ร่างสัตรีอสูรหมีควายยักษ์ก็เริ่ม ขยายออก ความแข็งแกร่งถูกยกระดับขึ้นทันที

นิ้วเดียวสังหารยิ้มเหี้ยม เขาเกร็งกำลังแขนทั้งสองข้าง และด้วย ความแข็งแกร่งที่เพิ่มมากขึ้น ร่างของสัตรีอสูรหมาป่าเลือดที่คาบแขนเขา ไว้ก็ถูกยกลอยขึ้นมาจากพื้นดิน

"อ้ากกก!!!" นิ้วเดียวสังหารกู้อึ้ง เขาเหวี่ยงแขนทั้งสองข้างเข้าหา กันเต็มแรง คูมมม!!! หมาป่าเลือดทั้งสองตัวร่วงฟาดเข้าหากันอย่างจัง พวกมันต่างคายแขนนิ้วเดียวสังหารออกจากปาก

"ตาย!" นิ้วเดียวสังหารคำราม ก่อนจะฟาดทรงเล็บหมีควายลงบน ศีรษะของสัตรีอสูรหมาป่าเลือดทั้งสองตัว ฉับ! ฉับ! เลือดพุ่งกระฉูดออก จากศีรษะสัตรีอสูรหมาป่าเลือดทันที พวกมันทั้งสองตัวค้างคั่นทุนทุราย และร้องโหยหวน

นิ้วเดียวสังหารเก็บเล็บ และใช้มือคว้าคอของสัตรีอสูรหมาป่าเลือด ที่กักขาของเธอ บีบอย่างแรง ไม่นานปากของสัตรีอสูรหมาป่าเลือดก็ต้อง คายขาของเธอออกมา

คูมมม!!! คูมมม!!!

สัตรีอสูรหมาป่าเลือดทั้งสองตัวถูกนิ้วเดียวสังหารเหวี่ยงไปกระแทก พื้น

กรร! กรร! เสียงชู้คำรามของสัตรีอสูรราชาหมาป่าเลือดดังขึ้น นิ้วเดียวสังหารสะคั่งหน้าซิกเผือก เพราะต่อให้เขาเป็นร่างอสูร แต่ต้อง ังค้อกับสัตรีอสูรระดับ 70 มันก็มีแต่ทางคายสถานที่เดียว

"เผ่นดีกว่า" นิ้วเดียวสังหารตัดสินใจหนี

ฝูงสมุนหมาป่าเลือดพากันวิ่งไล่ตามไป ไม่ยอมให้เหยื่อของมันหนี ไปได้ง่ายๆ